MODLIĆ SIĘ Z MARYJĄ W DUCHU ŚWIĘTYM

Materiały formacyjne dla Bractwa Szkaplerznego
Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych
[21]

Święta Boża Rodzicielko, Chwało Góry Karmel,
zechciej odzianych Twoją Szatą przyodziać cnotami Twoimi
i zachowaj ich zawsze od wszelkich niebezpieczeństw
duszy i ciała. Amen.

Pod opiekę Twojego miłosierdzia uciekamy się, o Matko Boża.
Nie odrzucaj próśb, [które do Ciebie zanosimy] w naszych potrzebach,
lecz zachowaj nas od niebezpieczeństwa,
[Ty] jedynie czysta i błogosławiona.

Najstarsza zachowana modlitwa Maryjna (III w.).

BIBLIOTEKA FORMACYJNA
RODZINY SZKAPLERZNEJ

SPIS TREŚCI

KONFERENCJE FORMACYJNE

- Miesiąc I – październik
  Paweł Urbańczyk OCD: *Żyć z Maryją w Duchu Świętym* 3
- Miesiąc II – listopad
  Szczepan T. Praśkiewicz OCD: *Duchowość maryjna (9)* 13
- Miesiąc III – grudzień
  Iwona Janiak: *Zarys historii szkaplerza karmelitańskiego (4)* 21

DOKUMENTY KOŚCIOŁA I ZAKONU O SZKAPLERZU

Statut Bractwa Szkaplerznego (5) 29

Z ŻYCIA BRACTWA I RODZINY SZKAPLERZNEJ

- „Namiot Szkaplerzny" na Lednicy 35
- Odpust w Czernej 36
- Potrzebna jest nowa ewangelizacja Europy.
  20 Ogólnopolskie Spotkanie Rodziny Szkaplerznej w Czernej 38
- Akt ofiarowania Matce Bożej Szkaplerznej
  i odnowienia przyrzeczeń szkaplerznych 45
- Libiąż (16.05.2018) 49
- Rodzina Szkaplerzna w Chełmie 50
- Szkaplerz na pielgrzymce 52
- Bractwo w Rudzie Śląskiej Goduli 53
- Odpust szkaplerzny w Oświęcimiu 56
- Bp Przybylski: *Noś szkaplerz, żeby Twoje serce nie było brudne* 57
- Papież o Królowej Karmelu 58
- „Niebo Karmelu". Album o świętych Rodziny Karmelitańskiej 59
- Migawki foto 62
- Informacje i ogłoszenia 65

ISBN 978-83-65307-76-7

MIESIĄC I – PAŹDZIERNIK

Paweł Urbańczyk OCD

ŻYĆ Z MARYJĄ W DUCHU ŚWIĘTYM

Tak, jak co roku, tak i dzisiaj przychodzimy do czerneńskiego Sanktuarium, aby oddać pokłon Maryi, Królowej i Pani Karmelu. Przychodzimy odziani szkaplerzem świętym, by podziękować i prosić, by się radować, ale także, by powierzyć Jej wstawiennictwu nasze troski i smutki. Przychodzimy, by uczyć się od Niej, jak kochać Jezusa i jak kochać tych, których On stawia na naszej drodze życia.

Przychodzimy z ufnością, zawierzając się Jej matczynemu wstawiennictwu i czułej opiece. Przychodzimy w 30. rocznicę koronacji Jej cudownego wizerunku. To właśnie poprzez tę koronację 17 lipca 1988 roku Kościół potwierdził, że Czerna to miejsce szczególnie wybrane, pobłogosławione przez Boga, to miejsce, gdzie spodobało się Bogu udzielać swoich łask przez wstawiennictwo Maryi, to miejsce, gdzie Maryja okrywa nas swoją szatą i uczy żyć duchowym przesłaniem szkaplerza karmelitańskiego.

To właśnie na tym miejscu od prawie czterech wieków karmelici

bosi, nazywani braćmi Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel, oddają chwałę Bogu, szerząc cześć Swojej starszej siostry w wierze, Bożej Rodzicielki. Od samego początku istnienia tego klasztoru, który przez pierwsze 150 lat funkcjonował, jako erem i będąc objęty papieską klauzurą zarezerwowany był tylko dla samych pustelników, cześć i kult Matki Bożej był wyjątkowy.

Na Jej ręce składali oni śluby zakonne. Trzy razy dziennie, na głos dzwonu z wieży klasztornej wypowiadali Pozdrowienie Anielskie. Codziennie odmawiali Litanię Loretańską a wieczorem przychodzili przed obraz na osobiste modlitewne spotkanie ze swoją Matką. W każdą sobotę przed Jej ołtarzem ubrani w białe płaszcze uroczyście odśpiewywali maryjną antyfonę *Salve Regina*.

W ten sposób bracia żyli zgodnie z duchem całego zakonu, którego czterysta pięćdziesiątą rocznicę w tym roku świętujemy. W 1568 roku św. o. Jan od Krzyża wraz z dwoma współbraćmi zapoczątkował życie karmelitańskie według pierwotnej Reguły w malutkim i bardzo ubogim klasztorze w hiszpańskim Duruelo.

Pięćdziesiąt lat po tych wydarzeniach reformy Karmelu i powstaniu nowego zakonu Karmelitów Bosych, tu w czerneńskim Sanktuarium, bracia Najświętszej Maryi Panny z wielką gorliwością rozpoczęli swoją wędrówkę na Górę Karmel, wspierani orędownictwem i przykładem Swej siostry i Matki, Królowej Karmelu.

W tym roku hasłem i przesłaniem naszego karmelitańskiego spotkania szkaplerznego jest *Żyć z Maryją w Duchu Świętym*.

Dlatego teraz w trakcie naszego krótkiego rozważania chcemy poprosić Maryję, którą czcimy w znaku szkaplerza, aby uczyła nas, noszących szkaplerz żyć mocą Ducha Świętego. Moc Ducha Bożego przejawiała się w Maryi na wiele sposobów, ale w szczególnie w Jej relacji z Bogiem na modlitwie. Tak samo jest i w naszym życiu. Duch Święty nazywany jest Panem i Ożywicielem. On jest tym, który ożywia i animuje w nas każdą modlitwę. On Boży Duch uczy nas wytrwałości na modlitwie. Co więcej, to On jest tym, który modli się w Nas, zwłaszcza wtedy, gdy my nie umiemy się modlić. Nasza modlitwa zależy bowiem od współpracy z Duchem Świętym.

Maryję nazywamy Oblubienicą Ducha Świętego, gdyż jest tą, która w sposób najpełniejszy i najbardziej owocny współpracowała z mocą Ducha Bożego na modlitwie. Przyglądając się życiu Maryi, możemy uczyć się, jak należy się modlić. Maryja jest dana nam, Kościołowi i Karmelowi, aby przykładem swego życia nauczyć nas modlitwy.

Oto kilka najważniejszych postaw rozmodlonego Serca Maryi, Serca które kształtował Duch Święty.

1. Modlitwa zawierzenia i ufności

Przykład takiej modlitwy widzimy w tajemnicy zwiastowania, kiedy to Najświętsza Panna odpowiada na zaproszenie skierowane do Niej ze strony Najwyższego, wypowiadając pokorne i pełne zaufania, proste *fiat*, Jest to dla nas wzór chrześcijańskiej modlitwy zawierzenia i zaufania. Modlitwy, która jest dialogiem i rozmową, zapytaniem i odpowiedzią. Modlitwy, która przejawia się w postawie serca otwartego, aby przyjąć to, co Bóg pragnie dać. Modlitwy, która jest zawierzeniem i powierzeniem się Bożej Woli.

To modlitewne spotkanie z Bogiem potwierdzone pokornym, lecz stanowczym i pełnym mocy *Niech mi się stanie według słowa Twego* rozpoczyna w życiu Maryi pielgrzymkę wiary. Każdy z nas również na różnych etapach życia wypowiada swoje pełne zaufania *fiat*. Są wielkie *fiat* i małe *fiat* naszej

codzienności. Pełne radosnego zawierzenia ale i te, gdzie widzimy, że nasza ufność jest chwiejna i pozbawiona odczuwalnej mocy.

Szkaplerz to znak zawierzenie i zaufania.

Maryja pragnie z nas, odzianych szkaplerzem świętym, czynić osoby zawierzenia, osoby które ufają w Boże prowadzenie i dają się prowadzić Duchowi na wzór Jej serca, które z taką wielką ufnością wypowiedziało swoje *fiat*.

2. Modlitwa uwielbienia i dziękczynienia

Drugim rodzajem modlitwy, który dostrzegamy w życiu Maryi to modlitwa uwielbienia i dziękczynienia, którą Maryja wyśpiewała w Magnificat.

Otwarcie się na Boga otwiera na człowieka. Maryja idzie zatem do górskiej miejscowości w Judei, w której mieszka Elżbieta, aby spotkać swoją krewną i pomóc jej. To spotkanie nazywamy Nawiedzeniem. Jest ono jakby przedłużeniem i kontynuacją tajemnicy Zwiastowania. Maryja nie idzie bowiem sama. Niesie Elżbiecie w swoim łonie Jezusa. Spotkanie kobiet jest pełne obecności i mocy Bożego Ducha. Elżbieta napełniona Duchem Świętym pozdrawia Maryję nazywając Ją *Matką mojego Pana* (Łk 1,43). Na prorocze i natchnione pozdrowienie Elżbiety Maryja odpowiada wspaniałym hymnem uwielbienia Boga, hymnem pełnym radości i dziękczynienia. Szczęście

Maryi miało swoje źródło w tym, czego Bóg dokonał w Jej życiu. Dlatego wszelką cześć i uwielbienie Maryja kieruje w stronę Boga: *Wielbi dusza moja Pana i raduje się duch mój w Bogu, moim Zbawcy. Bo wejrzał na uniżenie Służebnicy swojej.*

Maryjna modlitwa uwielbienia jest wielkim dziękczynieniem za dar Bożej miłości. Miłości darmowej i niezasłużonej tak do Niej samej, jak i do całego narodu wybranego, a także do każdego człowieka.

Wdzięczność jest tym czego oczekuje Bóg od każdego kto został przyodziany szkaplerzem, szatą Maryi. Został nią przyodziany za darmo, bez żadnej swojej zasługi. Modlitwa wdzięczności to modlitwa, która uczy nas bezinteresowności i uznania, że wszystko to co mamy pochodzi od Boga i jest Jego darem.

3. Modlitwa medytacji i rozważania Bożego Słowa

Trzeci rodzaj modlitwy, który wzbudzał Duch Święty w Maryi to modlitwa medytacji i rozważania Bożego Słowa.

Czytamy u świętego Łukasza, że Maryja *zachowywała wiernie wszystkie te sprawy w swoim sercu*. Ewangelista odnosi to do wydarzeń, jakie miały miejsce podczas ofiarowania Jezusa w świątyni. Ale poprzez to wyrażenie *zachowywała wiernie wszystkie te sprawy w swoim sercu* zostało przed nami niejako odsłonięta tajemnica modlącego się serca Maryi, które trwało na modlitwie, rozważając i zachowując wszystko to, co się wydarzyło, to co zostało wypowiedziane.

Dla nas odzianych szkaplerzem świętym to wezwanie, by nigdy nie ustawać w drodze naszej codziennej modlitwy, by uczynić z niej modlitwę nieustannego rozważania Bożego Słowa, Ewangelii Jezusa, ale również i tego wszystkiego co i w moim życiu, dla mnie czyni Bóg przez wstawiennictwo Maryi.

4. Modlitwa ofiarowania

Kolejny wymiar współpracy Maryi z mocą Ducha Świętego to modlitwa ofiarowania. Jest ona związana z tajemnicą ofiarowania Jezusa w świątyni. W mo-

dlitwie tej kryje się wielkie bogactwo Serca Maryi, które jest pełne całkowitego oddania się Bogu. Maryja nie myśli o sobie, nie skupia się na swoich potrzebach, lecz szuka tego, co miłe Bogu. W tajemnicy ofiarowania nie zatrzymuje dla siebie daru, który otrzymała od Boga. Choć tym darem ofiarowanym przez Ojca był sam Syn Najwyższego, Maryja w pokorze serca zwraca Bogu ten największy z darów i nie chce przywłaszczać go dla siebie. Jest to modlitewna postawa serca Maryi ofiarująca to, czym sama została obdarowania.

Tajemnica ofiarowania, w której uczestniczyła Matka Jezusa jest dla wszystkich wierzących nauką i drogowskazem, jak postępować z darami duchowymi, charyzmatami, czy nadprzyrodzonymi przejawami wiary, którymi możemy zostać przez Boga obdarowani. To co otrzymujemy zaraz należy ofiarować Bogu jako niezasłużony dar i prosić Go usilnie, abyśmy otrzymanymi talentami potrafili się pokornie posługiwać dla dobra Kościoła. Wszystko po to, byśmy nie popadli w pychę z powodu obdarowania, gdyż jest ono zawsze wyrazem darmowej i bezinteresownej miłości Boga, hojnie obdarzającego tego, kogo zechce.

Poprzez szkaplerz jeszcze ścisłej ofiarowujemy się Bogu, na wzór Maryi, nosząc szatę Maryi nie chcemy gromadzić i zagarniać tylko dla siebie, a nawet, jeśli mamy wiele i po ludzku jesteśmy bogaci, to składamy to wszystko w ręce Matki i prosimy, aby to Ona tym dysponowała według świętej woli Ojca w Niebie i ku większej Jego chwale.

5. Modlitwa zmagania i walki

Następną modlitwą maryjną, o której chcę powiedzieć, jest modlitwa zmagania i walki.

Wiemy, że w życiu Błogosławionej Dziewicy było wiele trudów, niezrozumienia i cierpienia. Już niedługo po dokonaniu aktu ofiarowania Jezusa w świątyni, Maryi i św. Józefowi przyszło złożyć bardzo bolesną ofiarę. Zmuszeni zostali do opuszczenia swojej ziemi ojczystej i pospiesznej ucieczki do Egiptu, albowiem Herod wydał nakaz „szukania Dziecięcia, aby Je zgładzić". Ucieczka do Egiptu była gwałtowna, znaczona strachem przed pościgiem i złapaniem. Podróż przez nieznane tereny z niemowlakiem i bez pieniędzy była dla Maryi i św. Józefa prawdziwą szkołą Bożej Opatrzności. Modlitwa zmagania i walki to modlitwa bez jasnych i wyraźnych znaków wskazujących na to, czy idę dobrą czy złą drogą, to modlitwa ciemności i nocy, modlitwa cierpienia duszy, której jedynym przewodnikiem jest ufność w Boga. Nie wiemy jak długo trwało wygnanie w obcym kraju. Ucieczka do Egiptu, jakiego doświadczyła Maryja była wędrówką przez duchową pustynię Jej Serca. Serca ogołoconego całkowicie dla Boga, Serca ufającego wbrew nadziei, Serca przeniknięte-go modlitwą tęsknoty za Ojczyzną i ciepłem rodzinnego domu.

Każdy przechodzi swoją własną pustynię, własną walkę i zmagania. Tak jest i w życiu tych, którzy przyodziani są szkaplerzem, który nazywamy tarczą a więc części zbroi żołnierza i wojownika. Szkaplerz, wskazując na osobę Maryi, dodaje nam otuchy i wytrwałości w naszej codziennej walce ze złem, w walce o pełnienie woli Bożej.

6. Modlitwa wstawiennicza

Kolejny rodzaj modlitwy, jaki Duch Święty ukształtował serce Niepokalanej Dziewicy, to modlitwa wstawiennicza.

Widzimy ją najpełniej u początków publicznej działalności Jezusa, kiedy to Maryja wraz z apostołami samym Jezusem uczestniczy w weselu w Kanie Galilejskiej. Rola Maryi na tym weselu ma wymiar wstawienniczy. Widzimy, że Maryja troszcząc się dobrą atmosferę na zabawie weselnej zauważyła, że skończyło się już wino. Mówi do Jezusa: „Nie mają już wina" (J 2,3).

Dla nas przyodzianych szkaplerzem taka modlitwa to zadanie, którym obdarza nas Pan. Tak naprawdę nie przyjmujemy szkaplerza tylko dla siebie, by zatroszczyć się jedynie o własne zbawienie. Przyjmujemy go również w imieniu tych, co nie mają wiary, często naszych bliskich z rodziny i sąsiadów, którzy pogubili się po drogach życia. I jest szkaplerz zaproszeniem, aby iść z ich słabościami do Jezusa i powiedzieć: Nie mają już wina, tzn. Jezu, nie mają już wiary, zagubili się i cierpią, bo nie wiedzą, dokąd iść, Tobie ich oddaję i zawierzam.

7. Modlitwa pod krzyżem

Kolejna modlitwa Maryi to modlitwa pod krzyżem.

Obok krzyża Jezusa stała Jego Matka, kiedy Jezus ujrzał Matkę i stojącego obok niej Ucznia, którego miłował, rzekł do matki: Niewiasto, oto syn Twój. Następnie rzekł do ucznia: Oto Matka Twoja. I od tej godziny uczeń wziął ją do siebie.

Była to godzina Jezusa. Godzina dla której się narodził, godzina, dla której żył.

I w tej właśnie godzinie największego poniżenia wyczerpania i cierpienia, Jezus obdarowuje Jana swoją Matką a w nim, w osobie Jana, obdarowuje Maryją każdego z nas. Co uczynił Jan? Wziął ją do siebie. Co czynimy my: Jesteśmy wezwani, by uczynić tak samo: Wziąć Ją do siebie.

Życie Maryi, Jej doświadczenie krzyża, cierpienie Jej matczynego Serca spowodowane cierpieniem Jej Syna jest dla nas drogowskazem wiary i podążania ku Bogu, nawet gdy wszystko wydaje się być stracone i nie mieć sensu.

Wiemy, że szkaplerz składa się z dwóch części. Ta, która spoczywa na piersiach symbolizuje ochronną zbroję przeciwko złu. Natomiast płótno

szkaplerza, które spoczywa na plecach, wskazuje na krzyż, do dźwigania którego zaprasza sam Pan. Pomoc przychodzi od Matki. Kiedy weźmiemy ją do siebie, Ona wspomoże nas swym potężnym orędownictwem w dźwiganiu krzyża naszego życia.

8. Modlitwa przyzywająca

Ostatnim rodzajem modlitwy, jaki Duch Święty wzbudził w sercu Maryi, to modlitwa przyzywająca. Modlitwa przyzywająca mocy Ducha Świętego. Widzimy Maryję w wieczerniku, która wraz z Apostołami trwa jednomyślnie na modlitwie i cierpliwie wyczekuje, aż Bóg ześle swojemu Kościołowi Ducha Świętego Pocieszyciela, prawdziwy dar z Nieba.

Przyzywać mocy Ducha Świętego to nie tylko biernie oczekiwać ale przyzywać modlitwą wytrwałą i zaangażowaną, z całym Kościołem i tak jak Kościół. Przyzywać tak jak Maryja to zadanie tych, co są przyodziani szkaplerzem. Ten, kto nosi szkaplerz, jest powołany do życia w Duchu Świętym i przyjmowania Jego darów i charyzmatów według tego jak sam Duch zechce go obdarować i ubogacić.

Żyć z Maryją w Duchu Świętym to modlić się tak jak Maryja w mocy Ducha Świętego. Pozwólmy, aby Pan kształtował w nas te maryjne postawy rozmodlonego serca Maryi. Patrzmy na Maryję i uczmy się od Niej uległości i posłuszeństwa wobec Ducha, który ożywia, animuje i wspomaga każdą naszą modlitwę. Tak jak to uczynił w Maryi, pragnie czynić również i w każdym z nas.

Pytania do dzielenia się i dialogu:

1. Jak karmelici bosi czcili dawniej Maryję?
2. Jakie postawy serca Maryi możemy naśladować w swoim życiu i w jaki sposób?
3. Co znaczy żyć z Maryją w Duchu Świętym?

MIESIĄC II – LISTOPAD

Szczepan T. Praśkiewicz OCD

DUCHOWOŚĆ MARYJNA (9)

4. Przeżywanie relacji z Maryją przede wszystkim w liturgii

Rozumiana w ten sposób pobożność maryjna będzie przeżywana przede wszystkim w liturgii, która jest „szczytem, do którego zmierza działalność Kościoła, i równocześnie źródłem, z którego wypływa cała jego moc" (SC 10). W kontekście celebrowania liturgii relacja z Maryją będzie miała zawsze słuszne proporcje i właściwy cel. Święta maryjne mają bowiem zawsze wymowę chrystologiczną (MC 2), a ponieważ liturgia, idąc wiernie za nauczaniem biblijnym, kieruje modlitwę do Ojca, przez Chrystusa, w jedności z Duchem Świętym (por. Ef 2,18), kult maryjny będzie miał zawsze swoje uwieńczenie w adoracji Przenajświętszej Trójcy.

Oprócz świąt maryjnych i wspominania Najświętszej Dziewicy w sprawowaniu sakramentów i w sakramentaliach, z których na czoło wybija się różaniec i szkaplerz karmelitański, istnieje inny godny uwagi moment duchowej relacji z Maryją podczas liturgii, zaproponowany przez Pawła VI, tj. czerpanie natchnienia z postawy Maryi „jako wzoru ducha pobożności w przeżywaniu Boskich tajemnic" (MC 16). Zalecił to także Jan Paweł II w *Redemptoris Mater*, głównie w odniesieniu do Eucharystii, mówiąc o głębokim związku, jaki istnieje pomiędzy pobożnością maryjną a sprawowaniem Mszy św. (RM 44). Odniesienie się do Maryi, Pierwowzoru Kościoła (LG 44), może być także w sposób bardzo wymowny zastosowane w przypadku celebrowania Eucharystii w jej zasadniczych częściach: podczas liturgii

słowa, w modlitwie powszechnej, w czasie ofiarowania, prefacji, w chwili przeistoczenia oraz w komunii świętej.

a) **podczas liturgii słowa:** gdy odczytujemy teksty Pisma świętego i je rozważamy, by potem uczynić je treścią naszego życia, powinniśmy inspirować się przykładem Maryi z Nazaretu, która ustawicznie zachowywała Boże słowo i rozważała je w swoim sercu (por. Łk 2,19), stając się „Dziewicą słuchającą, która z wiarą, przyjęła słowo Boże", a przecież podobnie czyni Kościół, który – zwłaszcza w świętej liturgii – słucha słowa Bożego i przyjmuje je (…) oraz głosi i czci (…), i który ponadto w jego świetle bada, jakie są znaki czasów, i wyjaśnia oraz przeżywa wydarzenia ludzkie" (MC 17).

b) **w czasie modlitwy powszechnej:** formułując nasze wezwania w intencjach Kościoła, świata i naszych bliźnich, możemy mieć przed oczyma postać Maryi Dziewicy z Kany Galilejskiej (por. J 2,1-12), która dostrzegła tam potrzebę bliźnich i zwróciła się do Jezusa, aby przyszedł im z pomocą. „Maryja w Kanie okazała się Dziewicą proszącą. Przedstawiwszy Synowi z czułą prośbą tak bardzo doczesną potrzebę, spowodowała uzyskanie łaski niebieskiej i spowodowała, że Jezus dokonawszy pierwszego ze swoich znaków umocnił wiarę uczniów w Siebie" (MC 18).

c) **w czasie ofiarowania:** gdy składamy na ołtarzu chleb i wino i odnawiamy równocześnie ofiarę naszego życia, nie zapominajmy, że Maryja, pokorna Służebnica Pańska, w chwili zwiastowania ofiarowała Bogu i Jego sprawom całą swoją egzystencję, całe swoje jestestwo i przyjęła we wszystkim Bożą wolę, pełniąc ją aż po Krzyż. Natomiast po porodzeniu Jezusa złożyła Go Bogu w ofierze w świątyni jerozolimskiej (por. Łk 2,22-35). „Słusznie więc – czytamy w *Marialis cultus* – Maryja nazywana jest Dziewicą ofiarującą, co stało się widoczne w ofiarowaniu Jezusa w świątyni. W wydarzeniu tym Kościół prowadzony przez Ducha Świętego, oprócz spełnienia przepisów o ofiarowaniu pierworodnego (por. Wj 13,11-16) i o oczyszczeniu matki (por. Kpł 12,6-8), odkrył pewną tajemnicę odnoszącą się do historii zbawienia: dostrzegł mianowicie, że w świątyni przedłuża się ta podstawowa ofiara, którą Słowo, stając się Ciałem i przychodząc na świat, złożyło Bogu (por. Hbr 10,5-7) i że obwieszcza się tam zbawienie wszystkich ludzi, ponieważ Symeon, nazywając Dziecię Jezus światłem na oświecenie pogan i chwałą Izraela (Łk 2,32), uznaje Je za Mesjasza, za Zbawiciela wszystkich" (MC 20).

d) **podczas prefacji,** gdy wyśpiewujemy wierność Boga i Jego świętość możemy mieć przed oczyma Najświętszą Dziewicę ze sceny Nawiedzenia św. Elżbiety, kiedy to wyśpiewała swój wspaniały hymn uwielbienia Boga – *Magnificat*, niejako najpiękniejszą prefację, jaką znamy. Paweł VI – cytując św. Ireneusza – podkreślił że „w tej pieśni Najświętszej Maryi Dziewicy połączyły się radości Abrahama przeczuwającego Chrystusa z proroczo antycypowanym głosem Kościoła: uniesiona radością wołała Maryja, prorokując za Kościół: *Wielbi dusza moja Pana*" (MC 18).

e) **w chwili przeistoczenia,** która stanowi moment kulminacyjny każdej Mszy świętej, moment realnej obecności Chrystusa wśród nas w swoim Ciele i w swojej Krwi, powinniśmy sobie uświadomić, że to przecież Ona, Maryja, rodząc Chrystusa w betlejemskiej grocie, po raz pierwszy sprawiła, że stał się On obecny wśród ludzi w swoim ciele i w swojej krwi. Dlatego też nie może Jej zabraknąć, gdy Chrystus niejako na nowo się rodzi i staje wśród nas na ołtarzu. Co więcej, Maryja była obecna na Kalwarii i tam stała się naszą Matką (por. J 19,26). A przecież każda Eucharystia, jakkolwiek w sposób bezkrwawy, uobecnia i w mistyczny sposób powtarza, uwiecznia właśnie to samo Misterium Paschalne, w którym nie może zabraknąć uczestnictwa Jego Matki. W *Marialis cultus* czytamy bowiem, że „zjednoczenie Matki i Syna w dziele odkupienia najbardziej zajaśniało na Górze Kalwarii, gdzie Chrystus samego siebie

nieskalanego ofiarował Bogu (Hbr 9,14), a Maryja, stojąc pod krzyżem (por. J 19,25), najgłębiej ze swym Jednorodzonym współcierpiała i z ofiarą Jego złączyła się matczynym duchem, z miłością godząc się, aby doznała ofiarniczego wyniszczenia żertwa z Niej narodzona, którą również sama złożyła Ojcu Przedwiecznemu. Celem zaś przedłużenia na wieki ofiary krzyża, Boski Zbawiciel ludzi ustanowił ofiarę eucharystyczną, pamiątkę swej śmierci i zmartwychwstania, i powierzył ją Kościołowi, swej oblubienicy. Ten zaś przede wszystkim w niedzielę gromadzi wiernych dla odprawienia Paschy Pana, dopóki On nie przyjdzie. Czyni to w łączności ze świętymi mieszkańcami niebios, a zwłaszcza z Nią – Najświętszą Dziewicą, naśladując Jej płomienną miłość i niewzruszoną wiarę" (MC 20).

Jan Paweł II dodaje, że „macierzyństwo Maryi jest szczególnie widoczne i przeżywane przez lud chrześcijański w Świętej Uczcie – liturgicznym święceniu tajemnicy Odkupienia – w której uobecnia się Chrystus, Jego prawdziwe Ciało narodzone z Maryi Dziewicy. Słusznie więc pobożność ludu chrześcijańskiego zawsze dostrzegała głęboką więź pomiędzy nabożeństwem do Matki Bożej i Eucharystią. (…) Maryja prowadzi wiernych do Eucharystii" (RM 44).

f) **w komunii świętej** przyjmujemy Chrystusa do naszych serc. Obyśmy przyjmowali Go z taką dyspozycyjnością i z taką czystością tychże serc, z jaką Maryja przyjęła Go do swego dziewiczego łona w chwili zwiastowania. Obyśmy przyjmowali Ciało Pańskie z taką miłością, z jaką przyjęła Ona martwe Jezusowe ciało z Krzyża. I obyśmy z tym Chrystusem, którego przyjmujemy, mogli z każdej Mszy świętej wyjść przepełnieni Jego obecnością, by wnosić Go w życie świata, tak jak to uczyniła Ona, która wniosła Chrystusa w historię ludzkości.

5. Obecność Maryi w duchowej drodze chrześcijanina

Teologia duchowości jeszcze od czasów patrystycznych zna kategorię trzech okresów życia duchowego, tj. okresu *oczyszczającego*, *oświecającego* i *jednoczącego*, określanych różnymi terminami, jak np. *wyjście*, *pustynia*, *Jerozolima*. Dzisiaj

mówi się raczej o trzech fazach życia duchowego, tj. o *wtajemniczeniu chrześcijańskim*, o *dojrzałości duchowej* i o *zjednoczeniu mistycznym*. Zobaczmy jak przedstawia się obecność Maryi Panny w każdym z nich.

a) **wtajemniczenie chrześcijańskie:** odwołuje się ono do trzech sakramentów, tj. do chrztu, bierzmowania i Eucharystii, zwanych właśnie sakramentami wtajemniczenia, ponieważ wprowadzają w życie chrześcijańskie.

   Obecność Maryi w liturgicznym obrzędzie chrztu jest dyskretna: przywołuje się Jej imię w litanii Świętych i wspomina się Ją w wyznaniu wiary. Jeżeli jednak Chrystus powiedział do Jana *oto Matka Twoja* (J 19,27), oznacza to – uczy Paweł VI – że Maryja, nasza Matka, nie jest nieobecna, gdy rodzimy się do nowego życia, tj. życia w łasce jako dzieci Boże, co następuje przecież we chrzcie świętym. Dlatego też w swej adhortacji maryjnej nazwał Matkę Bożą „Dziewicą rodzącą" i przypomniał, że Jej dziewicze macierzyństwo wobec Chrystusa „jest typem i wzorem płodności Dziewicy-Kościoła, który sam także staje się matką, gdy przez

przepowiadanie i chrzest rodzi do nowego i nieśmiertelnego życia synów z Ducha Świętego poczętych i z Boga zrodzonych" (MC 19).

„Zadanie Maryi w tej fazie początkowej – pisze o. De Fiores – polega na pomaganiu ludziom do nawrócenia się z ich dawnego postępowania i życia w grzechu, aby przylgnąć do Jezusa Chrystusa. W rzeczywistości Niepokalana Maryja jest anty-grzechem" (MVS 148). Pomaga Ona początkującemu chrześcijaninowi żyć każdego dnia w uległości Duchowi Świętemu (bierzmowanie) i uznawać w Eucharystii rzeczywistą obecność Tego, który był przecież Jej Synem".

b) **dojrzałość duchowa:** Duchowość chrześcijańska wymaga przejścia od sytuacji dziecka do dojrzałości, tj. do pogłębionej znajomości tajemnic zbawienia i w konsekwencji do upodobnienia się do obrazu Chrystusa, do wzrastania w wierze i miłości (por. 1 Kor 3,1-2. 14,1; 2 Kor 10,15; Kol 1,28; Ef 3,12).

W tym okresie dojrzałości duchowej Maryja pomaga każdemu w podejmowaniu i odpowiedzialnym pełnieniu jego życiowych obowiązków. „Jest to kwestia powołaniowa" – zaznacza De Fiores. Matka Boża jest wzorem odpowiadania Bogu *tak* w całkowitej dyspozycyjności i odpowiedzialności, w przezwyciężeniu własnego egoizmu, w ofiarnej i bezinteresownej służbie bliźnim i we wspólnocie eklezjalnej, ponieważ ponad wszystkimi charyzmatami znajduje się miłość (por. 1 Kor 13,1-3). Maryja stojąca pod krzyżem uczy ponadto jak należy przeżywać trudne momenty życia, nasze krzyże i nasze cierpienia.

c) **zjednoczenie mistyczne:** ukoronowaniem zaangażowanego życia chrześcijańskiego jest osiągnięcie pełni komunii z Bogiem, w intymności serca zamieszkałego przez Ducha Świętego. Często temu stanowi zjednoczenia towarzyszą szczególne doświadczenia, tj. łaski mistyczne. I właśnie mistycy, opisując ten proces, wskazują w Maryi wzór nie tylko całkowitej otwartości na przyjęcie słowa, ale i oblubieńczego zjednoczenia z Chrystusem. Temat zjednoczenia lub zaślubin duchowych jest klasycznym tematem mistyki chrześcijańskiej. Mistyk, tak jak Maryja, „coraz bardziej upodabnia się do swego Oblubieńca" (LG 65), ponieważ Ona jest

pierwowzorem (*typus*) Kościoła i każdego chrześcijanina, który powinien dojść do „doskonałego zjednoczenia z Chrystusem" (LG 63).

Powyższe przedłożenie ukazało nam, jak Maryja z Nazaretu może i powinna stawać się punktem odniesienia w życiu duchowym zarówno jednostek, jak i wspólnot w Kościele swego Syna, i jak bardzo Jej przykład Matki i Siostry, najdoskonalszej uczennicy Chrystusa, winien być przez nich przyjmowany, stając się inspiracją do życia zgodnego z Ewangelią. Cdn.

Pytania do dzielenia się i dialogu:

1. Jak możemy przeżywać liturgię Mszy św. z Maryją i co możemy naprawić w tej relacji?
2. Jak rozumiemy termin Maryja „Dziewica rodzącą"?
3. Co to znaczy, że Maryja jest pierwowzorem Kościoła?

MIESIĄC III – GRUDZIEŃ

Iwona Janiak

ZARYS HISTORII SZKAPLERZA KARMELITAŃSKIEGO (4)

Teologiczne aspekty szkaplerza karmelitańskiego

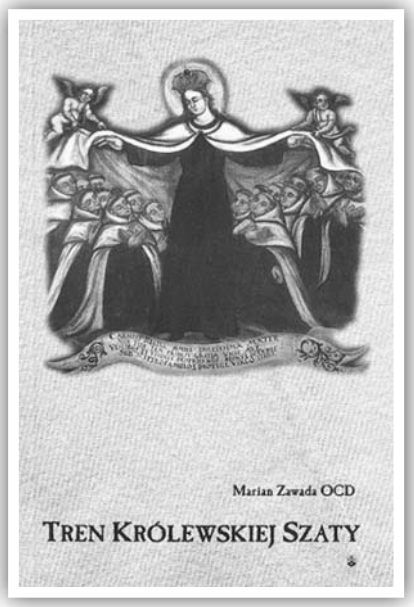
Życie wiernych chrześcijan naznacza się nieustanną walką z pokusami i wszelkimi przeciwnościami, które wynikają ze słabości natury ludzkiej, będącej skutkiem grzechu pierwszych rodziców. Każdy z nich zaproszony jest do świętości. Powinna ona stanowić największy cel, jednakże przeciwności i pokusy, jakie zsyła szatan, są barierą, z którą często nie jest on w stanie poradzić sobie. Z pomocą przychodzi Matka Najświętsza w znaku szkaplerza karmelitańskiego.

To sakramentale jest darem Maryi dla człowieka na drodze ku świętości. Szkaplerz karmelitański często nazywany jest Jej szatą. Maryja pragnie, by każdy człowiek został nią okryty. Noszenie jej ze czcią owocuje wieloma łaskami, gdy człowiek stara się kierować w życiu autentyczną pobożnością, przepełnioną miłością do Matki. Znana dewiza *ad Jesum per Mariam* może stanowić motto jego życia i nabożeństwa szkaplerznego.

2.1. Biblijna symbolika szaty

Na początku stwierdzone zostało, iż szkaplerz jest szatą, która jednocześnie stanowi niezwykły znak przynależności do Maryi. Prawda ta występuje w każdej publikacji wydawanej przez Zakon Karmelitów Bosych, która porusza sprawy z nim związane. Autorzy karmelitańscy przedstawiają szkaplerz jako bramę nieba. Wśród wszystkich współczesnych książek i artykułów karmelitańskich najpełniejszy wykład teologii szkaplerznej został zawarty w *Trenie królewskiej szaty* autorstwa o. Mariana Zawady OCD. Celem tej publikacji

była próba przedstawienia prawd związanych ze szkaplerzem w sposób prosty i zrozumiały dla wszystkich.

Autor, pisząc o znaczeniu szkaplerza jako bramy nieba, zestawia go z fragmentem z Księgi Rodzaju, w którym patriarcha Jakub odkrył, że ziemia jest bramą nieba (Rdz 28,17). To sakramentale pełni podobną rolę w perspektywie zbawienia – jest pewną rzeczywistością widzialną, jednakże związaną z tajemnicami Bożymi, w które włącza człowieka. Na ziemi można odkryć i doświadczyć obecności Bożej np. przez zachwyt nad pięknem otaczającej przyrody stworzonej z miłości. Przeżycie to będzie miało wpływ na całe późniejsze życie człowieka i zaprowadzi go do pełni życia z Bogiem w wieczności. Podobną rolę pełni szkaplerz z jednej strony jako widzialny znak materialny, a z drugiej zaś mieszczący w sobie symbol rzeczywistości niebiańskiej, która przekracza to wszystko, co można poznać i zrozumieć.

Autor wspomnianej publikacji podkreśla, że osoby noszące pobożnie szkaplerz, przez świadomy i wolny wybór oddają się w macierzyńską opiekę Matki Najświętszej i są zobowiązani do życia z naśladowaniem Jej cnót, w szczególności uwzględniając pokorę, czystość, bezgraniczne posłuszeństwo i oddanie się woli Bożej. Droga z Maryją staje się dla nich fundamentem niezbędnym do osiągnięcia świętości, będącej podstawowym powołaniem każdego chrześcijanina.

Najświętsza Pani jest dla nich Matką i staje się dla nich Nauczycielką modlitwy. Osoby, które przyjęły szkaplerz szczególnie mocno doświadczają obecności Maryi i potrafią dostrzec Jej wpływ w swym życiu. Matka Boża zapisuje swoją obecność w ich wnętrzu. Wyprasza wiele łask, które pomogą każdemu człowiekowi w walce z pokusami i wszelkimi przeciwnościami

losu, jakie mogłyby stać się przyczyną ich zbłądzenia. Łaski te są one cennymi darami, służącymi umacnianiu człowieka wewnętrznie, lecz ich owocność zależy od osobistego i pełnego zaangażowania się w budowanie relacji z Trójcą Świętą, Maryją i bliźnimi. Warunkiem, który musi spełnić wierny jest życie z ufnością i w zgodzie z Jej wskazówkami.

Moment przyjęcia szkaplerza może być rozumianym jako „pewnego rodzaju namaszczenie, czyli obfitość duchowych darów". Przez termin ten najczęściej rozumie się „polanie olejem osób (lub czasem przedmiotów), żeby zmienić je same oraz ich stosunek do Boga i do wspólnoty".

W rozważaniach na temat przyobleczenia szkaplerznego użycie tego terminu nie jest bez znaczenia. Szkaplerz przemienia człowieka dogłębnie jako odbicie wizerunku Maryi, Jej władzy oraz miłości, przez które stajemy się podobni do Matki Najświętszej. Podobieństwo to można porównać do podobieństwa człowieka na wzór Boga, przedstawionego w Piśmie Świętym i Tradycji. Jego warunkiem jest przyobleczenie się w Chrystusa i przyjęcie Go jako swego Pana i Zbawiciela. Jest ono wolą Chrystusa, która została wyrażona w słowach z Ewangelii według św. Mateusza: „Bądźcie doskonali jak doskonały jest wasz ojciec niebieski" (Mt 5,28). Innym fragmentem oddającym ten zamysł jest cytat z Pierwszego Listu do Koryntian, który mówi

o tym, aby przyodziać się w to wszystko co niezniszczalne i nieśmiertelne (1 Kor 15,53). Przyobleczenie w szkaplerz jest przykładem takiego przyodziania, o którym pisze autor biblijny.

Szkaplerz jest szatą, która oznacza okrycie osoby habitem. Każdy, kto dostąpił łaski przyjęcia go, został włączony do rodziny danego zakonu. Nie sposób ująć w słowach pełni jego bogactwa. Celem zrozumienia głębi tego znaczenia należy spojrzeć na biblijne rozważania o tym mówiące. Każdy człowiek nosi w swym sercu pragnienie miłości, dobra, szczęścia. Bardzo często oczekuje od innych ludzi „okrycia" tymi rzeczami. W sytuacji, gdy oczekiwania te nie zostaną spełnione często mogą rodzić się w nim uczucia odrzucenia przez nich, które może powodować ogromne cierpienie wewnętrzne rodzące samotność, pragnienie zemsty (człowiek chciałby, aby czuli oni takie samo odrzucenie, skrzywdzenie jak on). Wiąże się to również z poczuciem winy. Stwierdza, że nie jest godzien miłości. Nie potrafi kochać siebie samego i nie wierzy, by ktokolwiek mógł go pokochać. Trudno mu zaufać sobie i innym osobom. Boi się rozwijać się wewnętrznie, wzrastać. Trudno jest mu o cokolwiek prosić. Wiąże się to z uczuciem wstydu. Tę pełną cierpienia sytuację można nazwać duchową nagością.

W starożytnym Izraelu człowiek cierpiący nie zasługiwał nawet na błogosławieństwo Boże. Stawał się przez to przedmiotem pogardy i odrzucenia. Nagość domaga się zakrycia płaszczem, tak jak uczynili to synowie Noego: „Wtedy Sem i Jafet wzięli płaszcz i trzymając go na ramionach weszli tyłem do namiotu i przykryli nagość swego ojca; twarzy zaś swych nie odwracali aby nie widzieć nagości swego ojca" (Rdz 9,23). Każda nagość (zarówno zewnętrzna jak i wewnętrzna – duchowa) domaga się przyobleczenia. Księga Rodzaju przedstawia sytuację człowieka w ogrodzie Eden. Adam i Ewa byli nadzy lecz nie przeszkadzało im to. Autor natchniony pisze, że nie odczuwali wobec siebie wstydu. Jego znaczenie w Piśmie Świętym

jest podwójne. Jest to zmuszenie człowieka do wycofania się a także poczucie bezużyteczności. Dramaturgia nagości zostaje pogłębiona w chwili grzechu pierworodnego. Stała się ona wtedy czymś, czego człowiek nie chce oglądać, bo jest dla niego hańbą. Szukał schronienia w czymś, czym może się okryć. Duchowość karmelitańska często odwołuje się do tego fragmentu jako metafory przyodziania szkaplerznego.

Pismo Święte niejednokrotnie podejmuje tematykę przyobleczenia, odarcia, nagości. W wielu różnych fragmentach pod pojęciami tymi kryje się symbolika. Aby wejść do rozważań nad znaczeniem szkaplerza trzeba wpierw wyjaśnić ją oraz spojrzeć na te fragmenty z punktu widzenia duchowości karmelitańskiej.

Pierwszym z nich jest fragment z Księgi Liczb, gdy wspomina wydarzenie, w którym ustawiono przybytek. Opowiada, że tego dnia obłok w kształcie ognia „okrył go" wraz z namiotem świadectwa. Od tego momentu miało to miejsce cały czas (por. Lb 9,15-16). Przedstawione tutaj zostaje okrycie jako element spokoju duchowego.

Innym przykładem jest fragment z Pierwszej Księgi Samuela: „Zapytał się: *Jak wygląda?* Odpowiedziała: *Wychodzi starzec, a jest on okryty płaszczem*". W słowach tych przedstawione zostaje okrycie jako znak rozpoznawczy. Saul poznał, że to Samuel i padł przed nim na ziemię oddając mu pokłon.

Na kartach Pisma Świętego niejednokrotnie można zobaczyć prośbę człowieka do Boga o przyobleczenie. Przykładem są słowa: „Przebudź się, przebudź! Przyoblecz w moc, o ramię Pańskie" (Iz 51,9).

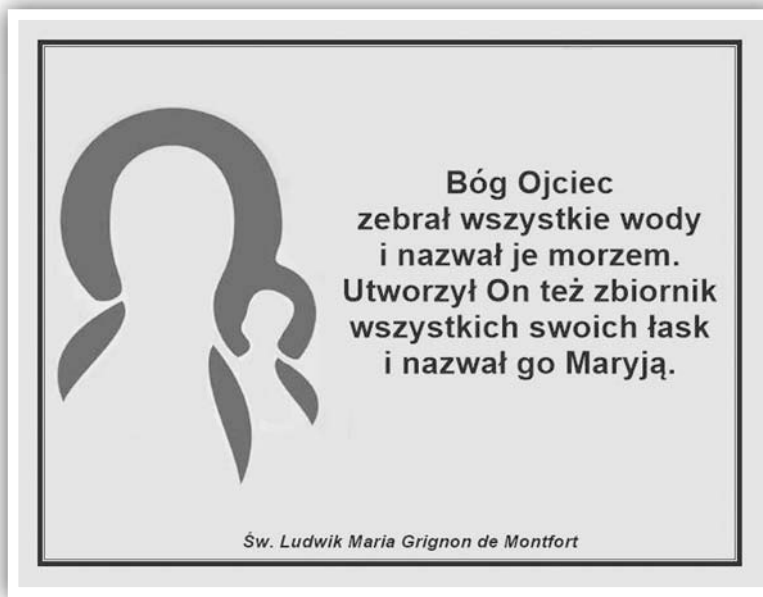
Istnieją również fragmenty, w których Bóg jest przedstawiany jako odziany w pewne cechy lub przymioty np.: „Błogosław, duszo moja, Pana! O Boże mój, Panie. Ty jesteś bardzo wielki! Odziany we wspaniałość i majestat, światłem okryty jak płaszczem" (Ps 104,1-2a).

Wezwanie do przyobleczenia dotyczy również człowieka. Przykładem są słowa z Listu do Efezjan: „Przyobleczcie pełną zbroję Bożą, byście mogli się ostać wobec podstępnych zakusów diabła. Nie toczymy bowiem walki przeciw krwi i ciału, lecz przeciw Zwierzchnością, przeciw Władzom, przeciw rządcom świata tych ciemności, przeciw duchowym pierwiastkom zła

na wyżynach niebieskich. Dlatego przywdziejcie pełną zbroję Bożą, abyście się zdołali przeciwstawić w dzień zły i ostać, zwalczywszy wszystko. Stańcie więc [do walki] przepasawszy biodra wasze prawdą i przyoblókłszy pancerz, którym jest sprawiedliwość, a obuwszy nogi w gotowość głoszenia dobrej nowiny o pokoju. W każdym położeniu bierzcie wiarę jako tarczę, dzięki której zdołacie zgasić wszystkie rozżarzone pociski złego" (Ef 6,11-16).

W Piśmie Świętym pojęcie szaty odnosi się do różnych rzeczy, stwierdzeń i posiada niezwykle bogatą symbolikę. Księga Psalmów podaje: „jak szatą okryłeś ją, wielką otchłań". Jest to szata, którą jest przyobleczony świat. Istnieje również inny rodzaj szat, związany ze sferą duchową człowieka. Nawiązuje do niego fragment: „Teraz wzdychamy, pragnąc przyodziać się w nasz przybytek niebieski tzn. przyoblec się w ciało chwalebne" (2 Kor 5,2).

Trudno jest wyrazić w słowach wielkość darów i łask jakie są związane ze szkaplerzem. W pierwszym rozdziale przytoczony został fragment (1 Kor 1,25), który mówi o tym, że Bóg wybiera to co człowiekowi czasem wydaje się marnością, słabością, głupstwem. O. Marian Zawada nazywa to paradoksem nieproporcjonalności. Wyjaśnia go stwierdzając, że poprzez to, co człowiekowi wydaje się słabe, Bóg zbliża go do siebie.

Przez szkaplerz człowiek poznaje Maryję, Jej miłość, władzę, piękno. Staje się Ona Przewodniczką w jego życiu na drodze ku zbawieniu. Dzięki Niej człowiek może przechodzić przez różne okresy w życiu, często ciężkie i bolesne lecz Jej przykład dodaje mu sił i jest pewnego rodzaju oparciem. Przez szkaplerz stajemy się podobni do Maryi. Jest to tak, jak w przypadku podobieństwa człowieka do Boga wyrażonego już na początku Księgi Rodzaju. Symbolika ta wyraża zapowiedź odzyskania utraconej chwały. Z drugiej zaś jest wyrazem świata uporządkowanego przez Boga. Bóg okrywa człowieka szatą zbawienia.

W Piśmie Świętym pojęcie nagości związane jest z odarciem z szat. Człowiek został nagi w raju. Przywdział szatę grzechu, która stała się upokorzeniem Jego godności. Przecież został stworzony na obraz i podobieństwo Stwórcy, który jest Źródłem Miłości i Dobra. Taki stan rzeczy istniał aż do chwili odkupienia, które dokonało się na Krzyżu. Człowiek stracił szatę brudną, a przywdział szatę miłosierdzia. Samo odarcie jest w Biblii symbolem bólu, upokorzenia, pokuty, żalu czyli tego wszystkiego, czego doświadczamy przed i w czasie sakramentu pokuty i pojednania. Karmelici w swoich książkach pisząc o tym, powołują się na fragment z Księgi Zachariasza, w którym Jozue zobaczył anioła Pańskiego, stojącego po prawicy Bożej, przemawiającego do szatana słowami: „Pan zakazuje ci tego, szatanie, zakazuje ci tego Pan, który wybrał Jeruzalem. Czyż nie jest on niby głownia wyciągnięta z pożogi?" (Za 3,2). Jozue był człowiekiem grzesznym stojąc przed obliczem Boga. Jego grzeszność symbolizują tutaj brudne szaty, którymi jest odziany. Bóg okazuje wobec niego miłosierdzie. Zdejmuje je z niego, dając szatę nową, czystą. Szata ta symbolizuje łaskę. Jest to obrazowe przedstawienie udzielania jej człowiekowi grzesznemu przy poprzedzającym je odpuszczeniu wszelkich win (por. Za 3,1-7).

Pisząc o szkaplerzu, można wspomnieć również o innym, znacznie wymowniejszym fragmencie, którym jest Ez 9,1-6: „Potem donośnie tak, że ja słyszałem wołał On: *Zbliżcie się straże miasta, każdy z niszczycielską bronią w ręku*. I oto przyszło sześciu mężczyzn (…) Wśród nich znajdował się pewien mąż odziany w lnianą szatę, z kałamarzem pisarskim u boku (…). A Pan rzekł do niego: *Przejdź przez środek miasta, przez środek Jerozolimy i nakreśl ten znak Taw na czołach mężów, którzy wzdychają i biadają nad wszystkimi*

obrzydliwościami w niej popełnianymi. Do innych zaś rzekł tak, iż ja słyszałem: *Idźcie za nim po całym mieście i zabijajcie (…). Nie dotykajcie jednak żadnego męża, na którym widnieje ów znak. Zacznijcie od mojej świątyni*".

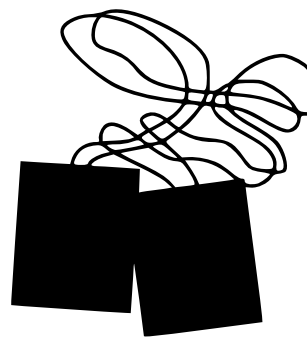
Tekst ten jest interpretowany przez duchowość karmelitańską w następujący sposób. We wspomnianym wyżej znaku Taw dostrzega się symbol ocalenia od gniewu Bożego. Moment przyobleczenia w szkaplerz nazywany jest konsekracją szkaplerzną. Ponadto w słowach: „Zacznijcie od świątyni" można zauważyć pewną aluzję do ofiarowania szkaplerza w świątyni.

Szata w Piśmie Świętym była oznaką piękna duchowego człowieka oraz wszystkiego tego, co hańbiło człowieka lub też ubogacało go wewnętrznie. Mogła również wiązać się ze zmianą stylu życia.

Przykładowymi fragmentami obrazującymi tę prawdę są: Ba 4,20 i Łk 8,43-48. Szkaplerz jest szatą, która buduje i umacnia wiarę. Tak jak przez Moc, która wyszła z Chrystusa przez dotknięcie Go przez chorą kobietę, przyniosła łaskę uzdrowienia (przez wiarę) tak również w przypadku szkaplerza można mówić o podobnej naturze. Cdn.

Pytania do dzielenia się i dialogu:

1. Jak możemy zrozumieć pojęcie szkaplerza jako znaku rzeczywistości nadprzyrodzonej czy obfitości darów duchowych?
2. Jakie metafory przyodziania szkaplerznego możemy przekazać innym dla zrozumienia biblijnej symboliki szaty?
3. Co to znaczy, że szkaplerz nazywany jest „szatą zbawienia"?

STATUT BRACTWA SZKAPLERZNEGO (5)

DODATEK

I. ERYGOWANIE BRACTWA SZKAPLERZNEGO NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY Z GÓRY KARMEL W PARAFII

1. Warunki

Bractwo Szkaplerzne w parafii można erygować wówczas, gdy:

a) Do istniejącej w parafii Księgi przyjętych do Szkaplerza świętego jest już wpisana większa liczba osób aktualnie żyjących;

b) Przynajmniej kilkanaście spośród niech pragnie nie tylko nosić Szkaplerz, lecz także współtworzyć regularne Bractwo Szkaplerzne;

c) Osoby te zapoznały się z duchowością maryjną i karmelitańską podczas specjalnie zorganizowanych w tym celu spotkań, a także złożyły pisemne deklaracje osobistego zaangażowania w tworzenie Bractwa Szkaplerznego (wzór poniżej);

d) Proboszcz parafii uzyskał zezwolenie Biskupa diecezjalnego (wzór prośby poniżej).

Po wypełnieniu wyżej wymienionych warunków Przełożony Generalny Zakonu Karmelitów Bosych eryguje Bractwo (wzór prośby poniżej).

2. Wzory dokumentów

a/ *Deklaracja osoby noszącej Szkaplerz o zaangażowaniu się w tworzenie Bractwa Szkaplerznego w parafii*

Uwaga wstępna

Na pierwszych kilku spotkaniach tworzącego się bractwa chętne osoby należy zapoznać z duchowością maryjną i karmelitańską. Następnie należy rozdać deklaracje i poprosić o ich wypełnienie. Po złożeniu deklaracji przez przyszłych członków bractwa, Proboszcz parafii na tej podstawie kieruje prośbę do Biskupa Ordynariusza diecezji, a następnie do Generała Zakonu.

Tekst deklaracji

Ja, …… oświadczam, że po przyjęciu Szkaplerza świętego w dniu …… w …… z rąk …….. zapoznałem (zapoznałam) się z zasadniczymi elementami maryjnej duchowości karmelitańskiej i pragnę pogłębiać życie duchowe poprzez uczestnictwo w mającym powstać Bractwie Szkaplerznym Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel przy parafii pw. …… w …… .

Mój adres .....

tel. .....

Miejsce, data .....

Czytelny podpis: .....

Moderator bractwa: .....

Pieczęć bractwa Pieczęć parafii

b/ *Prośba Ks. Proboszcza do Biskupa Ordynariusza miejsca*

Pieczęć parafii

Miejscowość, data

Do Ordynariusza Diecezji .....

Jego Ekscelencji Ks. Bpa.....

Zwracam się z uprzejmą prośbą o pozwolenie na założenie Bractwa Szkaplerznego Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel Zakonu Karmelitów Bosych przy parafii pw. …… .

Bractwo swoją działalność będzie opierać na *Normach Praktycznych dla Bractw Szkaplerznych* (nr 18,1-2), zawartych w *Obrzędzie poświęcenia i nałożenia Szkaplerza Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel*, zatwierdzonym przez Kongregację Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów (Prot. N. 2474/95/L z dnia 5.01.1996, oraz dla wersji polskojęzycznej, Prot. N. 927/98/L z dnia 18.10.2000), a także na *Statucie Bractwa Szkaplerznego Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych na terenie Europy* (Definitorium Generalne OCD Prot. 165/2015 DF z 14 listopada 2015 roku).

Prośbę swą motywuję tym, że wielu parafian, noszących Szkaplerz święty zapoznało się z duchowością karmelitańską, która cieszy się dużym zainteresowaniem (ilość osób, od kiedy). Mam nadzieję, że założenie bractwa, jako grupy modlitewnej, regularnie się spotykającej, wpłynie korzystnie na ożywienie duchowe naszej parafii.

Z wyrazami szacunku

……
Podpis proboszcza parafii

c/ *Prośba Księdza Proboszcza do Przełożonego Generalnego Zakonu Karmelitów Bosych*

Prośbę należy złożyć za pośrednictwem O. Prowincjała Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych (ul. Glogera 5, 31–222 Kraków), załączając uprzednio uzyskaną zgodę Biskupa diecezjalnego.

Pieczęć parafii

Miejscowość, data

Przewielebny Ojciec .....

Przełożony Generalny Zakonu Karmelitów Bosych

Zwracam się z uprzejmą prośbą o wydanie dekretu erygującego Bractwo Szkaplerzne Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel przy parafii pw. …….. w …… (diecezja ……), która znajduje się na terenie Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych.

Prośbę swą motywuję tym, że wielu parafian, noszących Szkaplerz święty zapoznało się z duchowością karmelitańską, która cieszy się dużym zainteresowaniem (*ilość osób*, *od kiedy*). Mam nadzieję, że założenie bractwa, jako grupy modlitewnej, regularnie się spotykającej, wpłynie korzystnie na ożywienie duchowe naszej parafii.

Do prośby dołączam pismo Księdza Biskupa Ordynariusza miejsca, wyrażające zgodę na założenie w naszej parafii Bractwa Szkaplerznego Zakonu Karmelitów Bosych.

Z wyrazami szacunku

……
Podpis proboszcza parafii

d/ *Dekret erygowania Bractwa Szkaplerznego*

Tłumaczenie z języka łacińskiego

JM + JT

Na mocy władzy udzielonej Przełożonemu Generalnemu naszego Zakonu przez papieża Pawła V w liście apostolskim „*Cum ceteras*" z dnia 30 października 1606 roku, po zapoznaniu się z przychylną zgodą, wyrażoną w liście Biskupa diecezji,

niniejszym dekretem

eryguję i ogłaszam jako erygowane Bractwo Szkaplerzne Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel w parafii pw. …….. w miejscowości ……., na terenie diecezji ……., udzielając mu jednocześnie wszelkich odpustów i łask duchowych, jakie Stolica Apostolska przyznała Bractwu Szkaplerznemu Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel, z zachowaniem pozostałych przepisów prawa.

Protokół nr .....

Data .....

Rzym, Kuria Generalna Karmelitów Bosych

……..
Pieczęć i podpis Przełożonego Generalnego

e/ *Deklaracja osoby pragnącej przystąpić do istniejącego Bractwa Szkaplerznego*

Ja, …….. oświadczam, że po zapoznaniu się z zasadniczymi elementami maryjnej duchowości karmelitańskiej, pragnę pogłębiać życie duchowe poprzez uczestnictwo w Bractwie Szkaplerznym Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel przy parafii pw. …… w …… .

Mój adres .....

Telefon .....

Miejsce, data .....

Czytelny podpis .....

Moderator bractwa .....

…… ……

Pieczęć bractwa Pieczęć parafii

„NAMIOT SZKAPLERZNY" NA LEDNICY

Dnia 2 czerwca 2018 roku, na Polach Lednickich odbyło się kolejne Spotkanie Młodych Lednica 2000, tym razem pod hasłem „Jestem". Już po raz piąty nie brakowało namiotu szkaplerznego, gdzie młodzi przychodzili po szatę Maryi. W tym roku szkaplerz karmelitański przyjęło ok. 250 osób. Przez cały dzień mieliśmy okazję rozmawiać z tymi, którzy przychodzili do namiotu, by dowiadywać się o szkaplerzu, Zakonie, duchowości karmelitańskiej, czy też rozmawiać o swoim powołaniu.

Szczególne podziękowania kierujemy w stronę Sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus z Puszczykowa, bo to dzięki ich inicjatywie i znajomości, możemy tam być co roku i rozsiewać przez ręce Maryi ziarna Karmelu. Ufamy, że nasza duchowość pociąga wiele młodych serc do pójścia za Jezusem na drodze kapłaństwa, życia zakonnego czy też małżeńskiego.

o. Krzysztof Piskorz OCD

Karmel-Info 95, lipiec 2018, s. 22-23

ODPUST W CZERNEJ

Bp Kazimierz Górny z Rzeszowa w sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Czernej k. Krakowa przewodniczył 30 rocznicy koronacji papieskimi koronami łaskami słynącego obrazu Matki Bożej Szkaplerznej w dniu Jej odpustowej uroczystości. Przybyło kilka tysięcy osób, kilkudziesięciu kapłanów, dziesiątki osób przyjęły po raz pierwszy szkaplerz Karmelu.

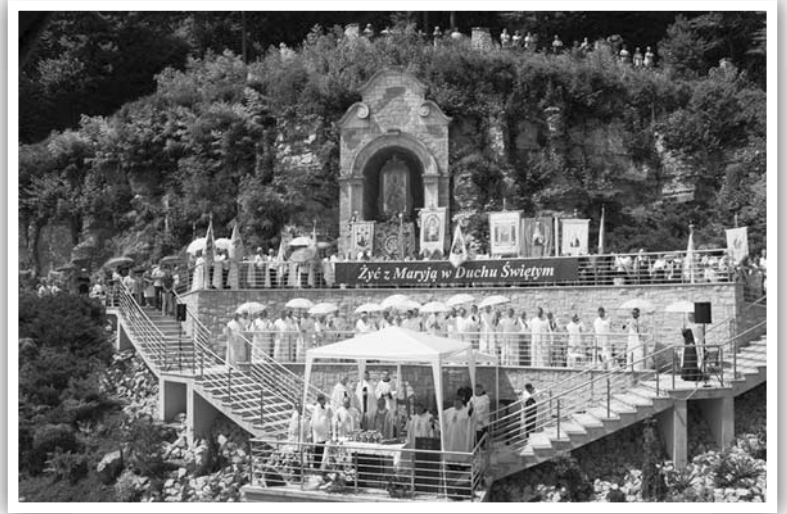
Po uroczystej procesji eucharystycznej nastąpiło poświęcenie nowo otwartego multimedialnego muzeum misyjnego w Domu Pielgrzyma z racji prowadzenia misji w Burundi i Rwandzie w Afryce przez polskich karmelitów bosych. Modlono się za uczestników koronacji sprzed 30 lat jak i o jedność dzisiejszej Ojczyzny targanej podziałami jak 100 lat temu po 123 latach niewoli.

Hasłem obchodów są słowa „Żyć z Maryją w Duchu Świętym" nawiązujące do programu duszpasterskiego Kościoła.

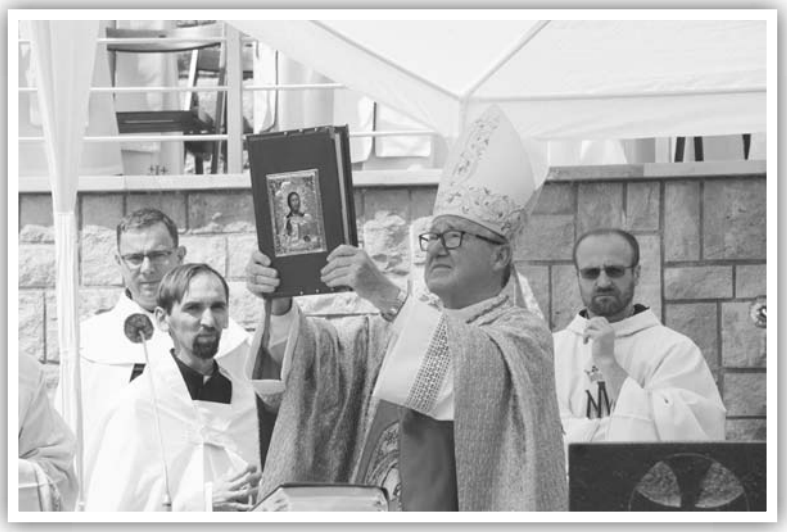
POTRZEBNA JEST NOWA EWANGELIZACJA EUROPY. 20 OGÓLNOPOLSKIE SPOTKANIE RODZINY SZKAPLERZNEJ W CZERNEJ

Ogólnopolskie Spotkanie Rodziny Szkaplerznej w sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Czernej k. Krakowa odbyło się 21 lipca już po raz 20 i połączone było z 450-leciem Zakonu Karmelitów Bosych oraz 30-leciem koronacji koronami papieskimi łaskami słynącego obrazu Maryi na „polskiej Górze Karmel". Spotkaniu wszystkich noszących szkaplerz i pragnących go przyjąć przewodniczył bp Andrzej Kaleta z Kielc. Odbyło się ono z udziałem prawosławnego arcybiskupa Ihora Isiczenko z Ukrainy, z udziałem władz państwowych, m.in. z ministrem Andrzejem Adamczykiem, senatorem Zbigniewem Cichoniem, władz samorządowych różnych stopni i funkcji, kilkudziesięciu kapłanów z kilkunastu diecezji, współbraci karmelitów bosych pod kierunkiem prowincjała o. Tadeusza Florka OCD z Krakowa oraz kilkoma tysiącami wiernych z ponad 50 miejscowości Polski południowej od Opola do Lublina.

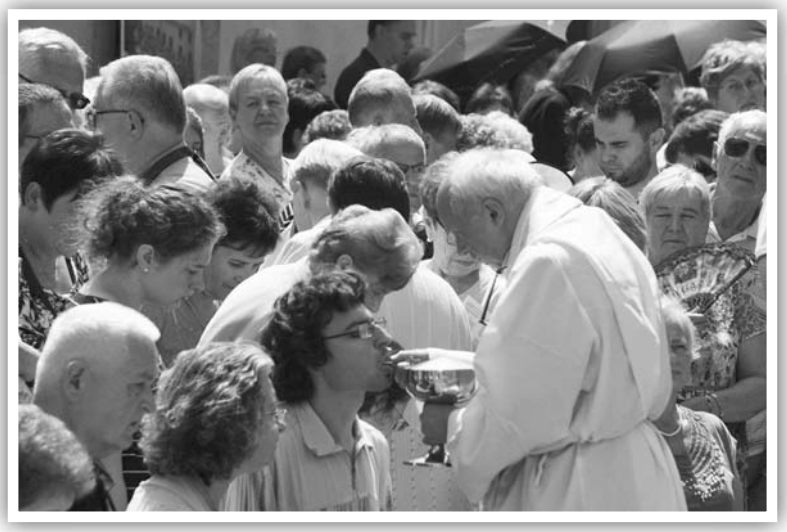
Przybyły wszystkie zgromadzenia karmelitańskie, wspólnoty i grupy karmelitańskie, a przede wszystkim kilkadziesiąt wspólnot Bractwa Szkaplerznego, jak i szeroko rozumianej Rodziny Karmelitańskiej południowej Polski z kilkunastoma pocztami sztandarowymi.

Spotkanie miało charakter formacyjny z konferencją mariologa o. dra Pawła Urbańczyka OCD. Tematem spotkania były słowa „Żyć z Maryją w Duchu Świętym", które nawiązują do obecnego programu duszpasterskiego Kościoła w Polsce.

Bp Kaleta w homilii uwypuklił pragnienie Boga dążenia nas do świętości, tj. – jak przypomniał słowa papieża Franciszka z adhortacji *Gaudete et exsultate* – do walki duchowej z diabłem, ze sobą i ze światem. W tej walce wielką pomocą jest Maryja. Jej powierzać trzeba także całą naszą Ojczyznę.

Gości powitał i wprowadził w klimat spotkania przeor i kustosz sanktuarium o. Leszek Stańczewski OCD, a podziękowanie wygłosił o. prowincjał. Ówczesna koronacja obrazu przez moralną przemianę ludzi dodawała im odwagi i przyspieszyła upadek komunizmu w Polsce. Członkowie Bractwa Szkaplerznego ufundowali na 30-lecie koronacji różę – koronę dla Maryi, tj. złocenie sprzętu liturgicznego i nabycie nowego, a także ornat i stułę z wizerunkiem Maryi Szkaplerznej.

Nie zabrakło też powitań ze strony o. Włodzimierza Tochmańskiego OCD, prowincjalnego moderatora Bractwa Szkaplerznego. Moderowanie całości spotkania prowadził o. Mariusz Wójtowicz OCD, nagrywając także swoisty wideoklip z pielgrzymami. Od strony muzycznej spotkanie upiększyły połączone chóry z Czernej i Tenczynka pod batutą Marii Sołek oraz solistka gospel Ewa Uryga.

Po Mszy św. czas spędzano na wzajemnym spotkaniu, obudzeniu więzi bratersko-siostrzanych, tak bardzo potrzebnych nam Polakom oraz na odpoczynku, posiłku i zwiedzaniu Domu Pielgrzyma, księgarni Karmelitana, multimedialnego Muzeum Karmelitańskiego, kina kameralnego, sanktuarium, Drogi Krzyżowej, dróżek karmelitańskich dawnego eremu, sekretariatu Bractwa Szkaplerznego (Rodziny Szkaplerznej), stoisk wydawnictwa, czy kiermaszu misyjnego. Wśród pielgrzymów popularnością cieszyły się podkoszulki z nadrukiem różańca i szkaplerza, kalendarze, małe medaliki włoskie oraz puzzle szkaplerzne dla dzieci.

W Domu Pielgrzyma można było zobaczyć nowe multimedialne muzeum misyjne, otwarte i poświęcone 16 lipca przez bpa Kazimierza Górnego z Rzeszowa, oraz ufundować na kiermaszu misyjnym opłacenie studiów afrykańskim klerykom karmelitańskim z misyjnych państw Burundi i Rwandy poprzez nabycie rożnych pamiątek i przedmiotów.

Odbyły się też nabożeństwa nałożenia szkaplerza św. tym, którzy jeszcze go nie przyjęli oraz nabożeństwo eucharystyczne z odnowieniem przyrzeczeń szkaplerznych i koronką do Bożego Miłosierdzia. Kilkaset osób w ciągu tego odpustowego tygodnia przyjęło piękny dar szaty Maryi – szkaplerz karmelitański. Można o nim więcej się dowiedzieć na portalu www.szkaplerz.pl.

Potrzebna jest nowa ewangelizacja Europy – mówił 21 lipca w Czernej bp Andrzej Kaleta. W kazaniu – nawiązując do fragmentu Ewangelii o cudzie w Kanie Galilejskiej – podkreślał on, że Maryja doskonale potrafiła „rozpoznać sytuację kryzysową".

W historii Kościoła Maryja po wielokroć przez swoje objawienia będzie pomagała w sytuacjach kryzysowych – mówił w klasztorze karmelitów bosych bp Kaleta. – Tak było również w nocy z 15 na 16 lipca 1251 r., gdy objawiła się św. Szymonowi Stockowi, ratując w ten sposób zakon karmelitański, który znalazł się w trudnej sytuacji, grożącej nawet jego unicestwieniem – przypominał kielecki biskup pomocniczy.

Jak dodał, „szkaplerz, który wtedy otrzymał generał zakonu karmelitańskiego, stał się wezwaniem do świętości". – Nie tylko przez samo noszenie go, ale nade wszystko przez pokutę, nawrócenie, przez poświęcenie się sercu Maryi i przez praktykowanie jej cnót – tłumaczył bp Kaleta.

Mówił także o roli, jaką wierzący Polacy mają do odegrania we współczesnej Europie. – Wezwani do świętości, patrząc na przykłady świętych, śmiało możemy powiedzieć, że to nie my mamy słuchać spoganiałej Europy – podkreślał.

Przypomniał też, że „dla ucznia Chrystusa wartościami niepodlegającymi żadnym negocjacjom są szacunek i obrona ludzkiego życia od poczęcia do naturalnej śmierci; rodzina oparta na trwałym małżeństwie mężczyzny i kobiety; prawo rodziców do chrześcijańskiego wychowania dzieci".

Nie obawiajmy się, że Polska wierna Chrystusowi i jego Ewangelii stanie się zaściankiem Europy, jak straszą nas niektórzy prorocy liberalizmu. Przeciwnie – wierni Chrystusowi, dążący do świętości, mamy szansę stać się awangardą Europy i jej ratunkiem – przekonywał.

Kochani, potrzebny jest święty szkaplerz. Potrzebny jest przykład tych, którzy go noszą i żyją, naśladując cnoty Matki Chrystusa. Potrzebna jest nowa ewangelizacja Europy – mówił do zgromadzonych przy ołtarzu polowym sanktuarium bp Andrzej Kaleta.

info.wiara.pl, mk wt OCD

Foto: A. Płaszczyca, Stanisław Osowicki, Mariusz Wójtowicz

AKT OFIAROWANIA MATCE BOŻEJ SZKAPLERZNEJ I ODNOWIENIA PRZYRZECZEŃ SZKAPLERZNYCH

Pozdrawiamy Cię Maryjo, łaski pełna – Matko Boga i nasza, najlepsza Matko. Dziękujemy Ci za to, że możemy z Tobą i przy Tobie przeżyć to nasze już 19 ogólnopolskie spotkanie Twojej Rodziny Szkaplerznej. Dziękujemy ci za to, że pragniesz nas wciąż odnawiać, niejako kształtować i wychowywać na wzór Twojego Syna, Jezusa, i kroczyć z nami jako Królowa, Matka i Siostra.

Dziękujemy Ci, Maryjo!

Dziękujemy Ci, Maryjo, wychowawczyni świętych, za Szkaplerz święty, Twój dar szaty dla Twoich braci i sióstr. To ten Twój dar przyprowadził nas tu wszystkich do Czernej, niejako „zwołał" ze wszystkich stron Polski – do Ciebie, do domu Królowej, Matki i Siostry naszej, u grobu Twoich wiernych sług: św. Rafała Kalinowskiego oraz bł. o. Alfonsa Mazurka, sługi Bożego br. Franciszka Powiertowskiego oraz innych braci i sióstr Karmelu.

Dziękujemy Ci, Maryjo!

Karmel zawsze był i jest cały Twój – *Carmelus totus marianus est!* Dlatego właśnie, Matko i Ozdobo Karmelu, my dzisiaj tu jesteśmy w Twoim domu – na polskiej Górze Karmel w Czernej, by Twoja jasność oświecała i uświęcała Karmel wszystkich czasów. Dziękujemy Ci, Maryjo, za rozbudzone w sercach pragnienie i wytrwałość w jego realizowaniu, by pod Twoim przewodnictwem stanąć tu przed Twoim cudownym Wizerunkiem. Oto prawdziwe karmelitańskie: jestem, pamiętam, czuwam.

Dziękujemy Ci, Maryjo!

Królowo Karmelu! Jak w ciągu wieków, zwłaszcza w obliczu zagrożeń czy słabnącej żarliwości eliańskiego ducha, najlepsi Synowie Karmelu Ciebie o pomoc i ratunek prosili, tak i my – w 450-lecie powstania męskiej gałęzi Zakonu Karmelitów Bosych – ze św. Szymonem Stock, św. Matką Teresą, św. Janem od Krzyża, św. Teresą od Dzieciątka Jezus, św. Rafałem, bł. Alfonsem Marią Mazurkiem, zawierzamy Ci na nowo cały Karmel jako jedną, wielką Twoją rodzinę i prosimy, byś go ustrzegła od wszelkich zagrożeń i podstępów księcia tego współczesnego świata.

Prosimy Cię, Maryjo!

Oddajemy się Tobie do dyspozycji, a Ty, Matko, racz posługiwać się nami z całą swobodą Królowej, Matki i Siostry. Racz wciąż powoływać, prowadzić i wychowywać wiele „świadków ewangelicznego radykalizmu", godnych Twojej miłości i Twoich matczynych „zabiegów".

Prosimy Cię, Maryjo!

O Pani nasza, Orędowniczko nasza. Pośredniczko nasza, Pocieszycielko nasza! Z Synem Swoim nas pojednaj, Synowi Swojemu nas polecaj, Swojemu Synowi nas oddaj, o Łaskawa, o Litościwa, o Słodka Panno Maryjo! Spraw, abyśmy odziani i uzbrojeni Szkaplerzem świętym, mężnie i z pokorą Ciebie naśladowali, nie bojąc się walczyć o świętość, choćby nawet aż za cenę krwi.

Prosimy Cię, Maryjo!

Ucz nas, Matko i Królowo Świętych, nie bać się wezwania do świętości. Sama prowadź nas ewangeliczną stromą ścieżką na szczyt Karmelu, który jest równoznaczny ze szczytem Golgoty. Ucz nas naśladować Jezusa. Ty, która byłaś najwierniejszą Jego towarzyszką i Współodkupicielką.

Królowo Karmelu. Przyrzekamy czynić wszystko, co w naszej mocy, aby być świętymi i aby Karmel rozbłysnął świętością przez modlitwę i ofiarę, wierność ślubom i gorliwość o zbawienie dusz, aby każdy z nas był rzeczywistym Królestwem Twoim i Twego Syna – poddanym całkowicie pod Twoje panowanie w życiu osobistym, rodzinnym, narodowym i społecznym.

Królowo Karmelu, przyrzekamy!

Święta Boża Rodzicielko! Przyrzekamy Ci walczyć w obronie każdego dziecka, jego niewinności i jego piękna. Przyrzekamy Ci wierność modlitwie, ślubom i eliańskiemu duchowi, który powinien nas ożywiać. Przyrzekamy, ufając nie tyle naszym siłom, tym mniej słowom, ile działającej w nas łasce Bożej, mocy Ducha Świętego i Twojemu matczynemu wstawiennictwu. Prosząc o nie z całą pokorą i wiarą:

Królowo Karmelu, przyrzekamy!

Przyrzekamy Ci pracować nad czujnością i pilnością godnych uczniów Boskiego Mistrza oraz Magisterium Jego Świętego Kościoła. Przyrzekamy Ci rzetelnie pracować nad zdobywaniem cnót ludzkich i chrześcijańskich, by nigdy „łaska Boża nie była w nas daremna".

Królowo Karmelu, przyrzekamy!

Maryjo, Królowo i Ozdobo Karmelu, uczyń nas czujnymi i podatnymi na wezwania łaski Bożej, tak, by nasze przyrzeczenia, jako odpowiedź na tę łaskę, przyniosły owoce trwające na wieki.

Maryjo Matko Miłosierdzia!

Czyń z nami, co chcesz, gdyż Twoje pragnienia przewyższają to, co rozumiemy i o co prosimy. Spraw więc, byśmy postępując jako dzieci światłości, pozostawali zawsze gotowi na przyjście Chrystusa. Maryjo, Matko i Królowo nasza, Czerneńska Pani, przychodzimy do Ciebie – zwłaszcza w tym Roku 30-lecia koronacji Twojego łaskami słynącego Czerneńskiego Obrazu – tak jak przychodzi dziecko do swojej matki, by Cię prosić: bądź nam Matką, weź nas za rękę, i zaprowadź do Twojego Syna Jezusa Chrystusa. Bądź nam przewodniczką w tym trudnym czasie!

Niepokalana Dziewico, Królowo i Matko Szkaplerza świętego, Ty okiem specjalnej opieki patrzysz na każdego, kto odziany jest Twą szatą – Szkaplerzem świętym, spojrzyj i na nas łaskawie i okryj nas płaszczem swej macierzyńskiej opieki. Wspomóż naszą słabość swoją potęgą, oświecaj swą mądrością ciemności naszego serca; pomnażaj w nas wiarę, nadzieję i miłość. Racz ozdobić nasze dusze takimi cnotami oraz łaskami, aby zawsze były drogie Twojemu Synowi Jezusowi Chrystusowi, który żyje i króluje na wieki wieków. Amen.

LIBIĄŻ (16.05.2018)

W szósty dzień nowenny do Ducha Świętego odbyło się programowe spotkanie Rodziny Szkaplerznej. Spotkanie rozpoczęto znakiem krzyża, modlitwą do Ducha Świętego oraz pieśnią *Witaj Pani*. W tym dniu bracia i siostry modlili się słowami małej Arabki do III części chwalebnej – Zesłanie Ducha Świętego. Modlitwy odmawiano w intencji urodzonych braci i sióstr w maju, ich rodzin, dzieci komunijnych, bierzmowanych, o życie wieczne dla zmarłych oraz za nieobecnych na spotkaniu.

J. Poborowska zrelacjonowała swoje uczestnictwo na rekolekcjach dla animatorów w Czernej, gdzie głównym tematem było „Żyć z Maryją w Duchu Świętym". W dalszej części spotkania, słowa Pisma św. na dzień spotkania J 17,20-26 odczytała B. Basista. Następnie zebrani wysłuchali nagranie, w którym przedstawiony był krótki życiorys o patronie dnia – 16 maja – Andrzeju Boboli. W nawiązaniu do życiorysu Andrzeja Boboli do jego słów, o „jedności", odbyła się dyskusja, nad znaczeniem tego słowa w codziennej rzeczywistości. W ramach formacji M. Niedojadło przedstawiła konferencję o naśladowaniu cnót Maryi. Zebrani w miejsce nieszporów odprawili majówkę, odmawiając Litanię Loretańską oraz śpiewając pieśni Maryjne. Spotkanie zakończono pieśnią *O Pani ufność nasza…* oraz wzajemnym błogosławieństwem.

J. K.

RODZINA SZKAPLERZNA W CHEŁMIE

W dniu 9 czerwca 2018 r. spotkanie Rodziny Szkaplerznej przy parafii Św. Matki Teresy z Kalkuty w Chełmie zaszczycił swoją obecnością o. Włodzimierz Tochmański. Chociaż tak daleko od Czernej mieszkamy i żyjemy, to

jednak bez wahania przyjął zaproszenie naszego proboszcza ks. kan. Dariusza Tkaczyka i przybył do nas na spotkanie, a 10 czerwca, w niedzielę, na każdej Mszy świętej głosił słowo Boże. Tematy: *Matka Boża Szkaplerzna z Góry Karmel*, *Historia Szkaplerza świętego, jego przyjęcie i noszenie z godnością*, jak też *Duchowe znaczenie szkaplerza i obietnice szkaplerzne* pogłębiły naszą wiedzę, rozbudziły i umocniły w naszych sercach duchowość Maryjną. 37 osób poprosiło o. Włodzimierza o nałożenie im szkaplerza świętego.

Radośnie i modlitewnie przeżywaliśmy ten czas, zobowiązując się jednocześnie do głębszego rozwoju duchowego. O. Włodzimierz dostarczył nam dużo książek, folderów i szkaplerzy, które zainteresowane osoby nabyły.

Anna Farima, dziękując o. Włodzimierzowi za obecność, słowo Boże i konferencję, zapewniła, że w tym roku na XX Ogólnopolskie Spotkanie Rodziny Szkaplerznej 21 lipca br. 52-osobowa grupa w raz z naszym opiekunem ks. Piotrem Mazurkiem przybędzie do Czernej, a słowa „Żyć z Maryją w Duchu Świętym" będą nam przewodniczyły w pielgrzymowaniu i życiu codziennym.

Anna Farima

Foto Edward Lipert

SZKAPLERZ NA PIELGRZYMCE

Chciałbym się podzielić wielką radością ponieważ wczoraj, tj. 05.08.2018 (niedziela), na Pielgrzymce Świdnickiej na Jasną Górę w czasie wieczornego apelu w Laskowicach, który prowadził ks. Krzysztof Papierz, prawie 40 osób przyjęło Szkaplerz Karmelitański. W załączeniu kilka zdjęć.

Z Bogiem.

Zbyszek OCDS; www.pielgrzymka-swidnicka.pl

BRACTWO W RUDZIE ŚLĄSKIEJ GODULI

Spotkania szkaplerzne w parafii pw. Ścięcia św. Jana Chrzciciela w Goduli (archidiecezja katowicka) zapoczątkowane zostały w 2013 roku przez ówczesnego wikarego ks. Andrzeja Ledwina. Dzięki jego inicjatywie i zaangażowaniu a także wsparciu i staraniom proboszcza parafii ks. Jarosława Międzybrodzkiego w dniu 8 listopada 2014 roku nastąpiło erygowanie Bractwa Szkaplerznego w Goduli. Do Bractwa wstąpiło wówczas 75 parafian. Animatorem godulskiego bractwa został Stanisław Popenda, jego zastępcą Anna Kwiatkowska,

skarbnikiem Aleksandra Kaleta a kronikarzem Irena Twardoch. Dzięki zamiłowaniu do pielgrzymowania moderatora bractwa ks. Andrzeja Ledwina, członkowie bractwa w latach 2014-2017 nawiedzili wiele miejsc kultu w Polsce i za granicą. W marcu 2014 roku odbyła się pielgrzymka do sanktuarium Matki Boskiej Szkaplerznej w Czernej. W klasztorze karmelitów ks. Andrzej odprawił Mszę św. Następnie pielgrzymi uczestniczyli w drodze krzyżowej oraz wysłuchali prelekcji o historii zakonu i klasztoru. Na zakończenie pobytu w Czernej pątnicy uczestniczyli w nabożeństwie do św. Józefa.

W uroczystość św. Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny 19 marca 2015 roku nasze bractwo oddało się pod opiekę św. Józefa i przyjęło Jego imię. Wszyscy uczestnicy ceremonii otrzymali obrazki z wizerunkiem św. Józefa z kościoła w Goduli. Została również poświęcona figura św. Józefa i rozpoczęła się peregrynacja wśród członków bractwa. W marcu 2016 roku z okazji święta patrona bractwa, jego członkowie uczestniczyli w pielgrzymce do krakowskich sanktuariów świętego Oblubieńca Najświętszej Marii Panny. Pielgrzymi uczestniczyli we Mszy św. w kościele św. Józefa na krakowskim Podgórzu. Następnie nawiedzili kościół Niepokalanego Poczęcia NMP. Szczególnym dobrem duchowym, znajdującym się w świątyni karmelitańskiej jest obraz św. Józefa Patrona Miasta Krakowa, który znajduje się w lewej nawie kościoła. Po krótkiej konferencji i modlitwach ku czci św. Józefa przekazane zostały relikwie św. Teresy Wielkiej i św. Rafała Kalinowskiego. Stało się tak za przyczyną prośby naszego proboszcza i jego pisma skierowanego do prowincjała karmelitów bosych w Krakowie.

Kolejnym miejscem, które nawiedzili pielgrzymi był kościół pw. Opieki św. Józefa przy klasztorze karmelitanek bosych, gdzie odbyło się nabożeństwo i zostały uczczone relikwie. Na zakończenie pielgrzymowania w klasztorze sióstr bernardynek odmówiony został różaniec.

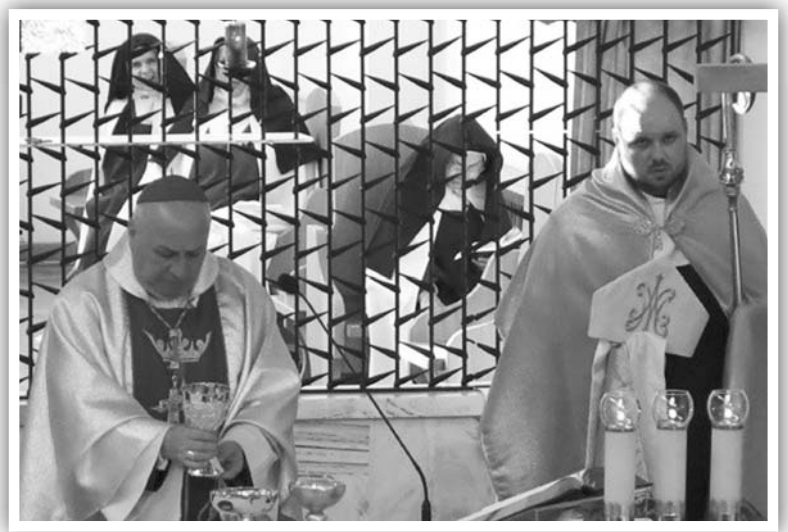
Szczególnym wydarzeniem dla godulskiego bractwa była piesza pielgrzymką do sanktuarium św. Józefa w Rudzie, która odbyła się w Roku Jubileuszowym 11 czerwca 2016 roku. Pielgrzymi udali się w drogę z figurą Matki Bożej Szkaplerznej. W rudzkim sanktuarium przeszli przez Bramę Miłosierdzia, aby uczestniczyć w uroczystej Eucharystii oraz nabożeństwie ku czci św. Józefa.

Tradycją stało się przygotowywanie przez członków bractwa jednego z ołtarzy na uroczystość Bożego Ciała, a także uczestnictwo w pierwszą sobotę października w Archidiecezjalnej Pielgrzymce Wspólnot Żywego Różańca i Bractwa Szkaplerznego w katedrze Chrystusa Króla w Katowicach.

W dniu 15 lipca 2017 roku nasze bractwo oraz wszyscy czciciele Matki Bożej Szkaplerznej wzięli udział w uroczystościach patronalnych z okazji wspomnienia Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel. Po Eucharystii i przejściu w procesji z figurą Matki Bożej odbyło się spotkanie w salkach parafialnych. W trakcie spotkania poprzez głosowanie wybrano nowy zarząd bractwa na kolejną kadencję. Animatorem po raz kolejny został Stanisław Popenda, zastępcą Jolanta Hałczyńska, skarbnikiem Bronisława Brabańska-Cieślik, a kronikarzem Irena Twardoch. Od września 2017 roku nowym moderatorem naszego bractwa jest proboszcz parafii ks. Jarosław Międzybrodzki. Dotychczasowy moderator ks. Andrzej Ledwin został posłany jako wikariusz do parafii pw. św. Szczepana w sanktuarium Matki Boskiej w Katowicach-Bogucicach. W styczniu tego roku nasze bractwo uczestniczyło w Dniu Wspólnoty Bractwa Szkaplerznego, które odbyło się w boguckim sanktuarium.

Bractwo Szkaplerzne w Goduli spotyka się dwa razy w miesiącu na Mszy św., po której raz jest spotkanie formacyjne a następnym razem nabożeństwo. Członkowie bractwa angażują się także w prowadzenie nabożeństw ku czci Matki Bożej. Pamiętając o chorych i starszych członkach polecają ich w modlitwie a także odwiedzają w domu. Członkowie bractwa chętnie przyjęli propozycję kapelana szpitalnego ks. Tomasza Koryciorza, aby włączyć się w prowadzenie modlitwy różańcowej w kaplicy szpitalnej w Goduli. W maju dla członków bractwa odbyły się rekolekcje u ojców karmelitów bosych w Czernej.

ODPUST SZKAPLERZNY W OŚWIĘCIMIU

ks. Jacek M. Pędziwiatr /Foto Gość

Z okazji wspomnienia Matki Bożej z Góry Karmel w oświęcimskim kościele klasztornym sióstr karmelitanek bosych miejscowi duszpasterze, pod przewodnictwem bp. Piotra Gregera, odprawili Mszę św., w której uczestniczyli wierni oraz pielgrzymi z sąsiednich parafii z archidiecezji krakowskiej i katowickiej. Pozwólcie się wyprowadzić Duchowi Świętemu z anonimowego tłumu – wezwał zebranych biskup pomocniczy bielsko-żywiecki. – Jezus widzi nas jako konkretnych ludzi, zna nas po imieniu, stanowimy Jego rodzinę – przypomniał biskup. Po Mszy św. do tej rodziny Jezusa, której znakiem jest szkaplerz – połączone wstążką dwa kawałki płótna, z wizerunkami Jezusa i Maryi – przystąpiło około 30 osób. Dorośli oraz dzieci pod opieką rodziców.

BP PRZYBYLSKI: NOŚ SZKAPLERZ, ŻEBY TWOJE SERCE NIE BYŁO BRUDNE

W poniedziałek 16 lipca w Zgromadzeniu Sióstr Karmelitanek w Częstochowie bp Andrzej Przybylski odprawił uroczystą Mszę św. we wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel. W trakcie Eucharystii bp Przybylski pobłogosławił szkaplerze i dokonał obrzędu ich nałożenia.

– *Weź ten szkaplerz i noś go, żebyś się nie ubrudził, żeby Twoje serce nie było brudne. Pamiętaj o trzech rzeczach: zawsze noś szkaplerz. Po drugie: naśladuj Maryję; kiedy go zakładasz pytaj: czy i na ile jestem podobny do Maryi? I po trzecie: módl się do Maryi* – mówił bp Andrzej Przybylski do uczestników Eucharystii.

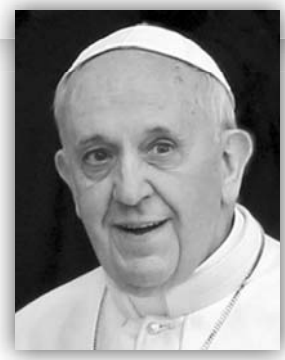
Po Mszy św. z bp. Andrzejem Przybylskim rozmawiała Aleksandra Mieczyńska: Słowo szkaplerz pochodzi od łacińskiego słowa „scapulae", a w tłumaczeniu znaczy: ramiona, barki, plecy. Szkaplerz oznacza szatę składającą się z dwóch części sukna z wycięciem na głowę. Po nałożeniu jeden płat znajduje się na piersi, a drugi na plecach. Przednia część przypomina, że serce

ukryte pod szkaplerzem ma „bić dla Boga i bliźnich, z miłości odrywając się od przywiązań doczesnych i wiązać się za pośrednictwem Maryi z dobrami wiecznymi", z kolei część znajdująca się na plecach oznacza „trudy, doświadczenia i krzyże znosić winniśmy pod opieką Maryi z poddaniem się woli Bożej, tak jak Ona to czyniła".

http://fiat.fm/kosciol/bp-przybylski-nos-szkaplerz-zeby-twoje-serce-nie-bylo-brudne/

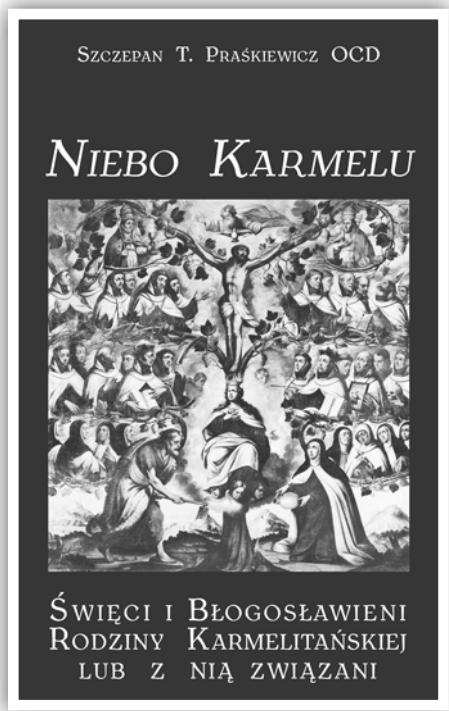
PAPIEŻ O KRÓLOWEJ KARMELU

Niech Maryja Panna, Matka i Królowa Karmelu, towarzyszy waszym krokom na codziennej drodze wiodącej na Górę Boga – napisał papież Franciszek na swoim koncie na Twitterze 16 lipca 2018 r.

„NIEBO KARMELU". ALBUM O ŚWIĘTYCH RODZINY KARMELITAŃSKIEJ

W Przemyślu, w ramach tzw. „Wincentiady", tj. świętowania patrona tego miasta – św. Wincentego męczennika, którego relikwie czczone są w przemyskim kościele franciszkanów, miał w tym roku miejsce wymowny akcent karmelitański. W Sali Sesyjnej Rady Miejskiej Przemyskiego Ratusza zaprezentowano *Album* „Niebo Karmelu" o 212 błogosławionych i świętych Rodziny Karmelitańskiej, którego współwydawcami są redakcja przemyskiego miesięcznika „Na Karmel" i Przemyskie Centrum Kultury „Zamek". *Album*, opatrzony „imprimi potest" o. Tadeusza Florka, prowincjała Krakowskiej Prowincji Karmelitów Bosych, gromadzi biogramy świętych i błogosławionych, autorstwa o. Szczepana T. Praśkiewicza OCD, które wcześniej ukazywały się we wspomnianym miesięczniku. Prezentacji *Albumu* dokonał wraz z autorem jego redaktor, mgr Czesław Szałyga. Zauważmy, że *Album* dedykowany jest pamięci o. Makarego Demeskiego OCD, męczennika za miasto Przemyśl z rąk Tatarów 12 lipca 1624 roku.

A oto słowa z „Przedmowy" do *Albumu*, pióra ks. dr. Andrzeja Ścąbra, kierownika Referatu spraw kanonizacyjnych w Kurii Metropolitalnej w Krakowie:

Sancti enim consituunt summam laudem et gloriam Ordinis! – Święci bowiem stanowią najwyższą chwałę i sławę Zakonu: te słowa sentencji przyszły mi spontanicznie na myśl, gdy wziąłem do ręki przygotowywany

do druku Album pt. „Niebo Karmelu. Święci i Błogosławieni Rodziny Karmelitańskiej".

Album gromadzi krótkie biogramy i przesłanie świętych i błogosławionych Rodziny Karmelitańskiej lub z nią związanych, opracowane przez o. dr hab. Szczepana T. Praśkiewicza OCD, postulatora Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych i konsultora watykańskiej Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, a także doradcy Referatu Spraw Kanonizacyjnych w Kurii Metropolitalnej w Krakowie i redaktora serii wydawniczej „Świętość kanonizowana". Przez 8 lat, od czerwca 2009 do marca 2017 roku, teksty te drukowane były w 90. odcinkach na łamach miesięcznika „Na Karmel", wydawanego przez Klasztor Karmelitów Bosych w Przemyślu. Dzisiaj zostały one scalone i tworzą okazały *Album*, który niejako potwierdza, że karmelitańska szkoła duchowości, jaka tych świętych i błogosławionych uformowała, szczyci się bez wątpienia szczególną aktualnością we współczesnym Kościele. Miniony, XX wiek, wprowadzający nas w nowe Milenium Chrześcijaństwa, naznaczony był nadaniem tytułu Doktora Kościoła wielkim mistykom Karmelu (św. Janowi od Krzyża w 1926 i św. Teresie od Jezusa w 1970 roku) oraz ich wiernej córce, św. Teresie od Dzieciątka Jezus (w 1997 roku), sprawiając tym samym, że Karmel Terezjański dał Kościołowi prawie 10% doktorów, bo troje z 36).

Wskaźnikiem żywotności karmelitańskiej szkoły duchowości jest niewątpliwie fakt, że za pontyfikatów bł. Pawła VI, św. Jana Pawła II, Benedykta XVI i Franciszka zostało wyniesionych do chwały ołtarzy, przez kanonizację lub beatyfikację, wielu Sług i Służebnic Bożych, żyjących duchowością Karmelu, wśród których znajdujemy nie tylko karmelitów bosych i karmelitanki bose, ale cały szereg innych osób, zarówno duchownych jak i świeckich. Nie o każdym z nowych świętych i błogosławionych Rodziny Karmelitańskiej mamy wiedzę. *Album* przybliża nam każdą i każdego z nich: od najnowszych, kanonizowanych przez papieża Franciszka – jak święci małżonkowie Martin – rodzice św. Teresy od Dzieciątka Jezus, aż do tych najstarszych, jak św. Brokard i św. Bertold, pustelnicy z góry Karmel z przełomu XII i XIII wieku, czy św. prorok Eliasz, protoplasta Zakonu, a nadto nasi rodacy lub związani z naszą polską piastowską ziemią: Edyta Stein, Teresa Tauscher van

den Bosch, Stanisław Bydgosta, Rafał Kalinowski, Alfons Mazurek i Hilary Januszewski.

Dziękując Autorowi i Wydawcom *Albumu*, za stawienie nam przed oczy „Nieba Karmelu", wyrażamy nie tylko naszą radość i wdzięczność, ale także nasze przekonanie, że po *Album* sięgną z pewnością nie tylko noszący habit karmelitański i ci, którzy w swym życiu duchowym karmią się skarbami karmelitańskiej szkoły duchowości, ale wszyscy, którzy są świadomi powszechnego powołania do świętości, zakorzenionego już Piśmie świętym (por. Kpł 19,2; 1 P 1,15-16) i przypomnianego przez Sobór Watykański II (por. *Lumen Gentium* nr 40-41) oraz przez współczesnych nam papieży, zwłaszcza przez św. Jana Pawła II, który pedagogikę świętości uznał za zasadniczy element programu duszpasterskiego na nowe tysiąclecie (por. *Novo Millennio Ineunte*, nr 31).

MIGAWKI FOTO

Kult Najdroższej Krwi Chrystusa.
NAUKA
Fakty i mity o kleszczach.
CYKL WAKACYJNY
Od Helu do Chmielna.
NA SKRAJU POLSKI
TYGODNIK KATOLICKI
GOŚĆ
NIEDZIELNY
GOSC.PL
MOJA
ZBROJA
TEMAT GOŚCIA
Jaka moc tkwi w szkaplerzu?
Co obiecała Maryja tym,
którzy z wiarą będą nosić na sobie
te dwa kawałeczki sukna?

INFORMACJE I OGŁOSZENIA

- **Pobliskie wspólnoty i Bractwa zapraszamy** do Czernej k. Krakowa na rekolekcje, dni skupienia lub czuwanie modlitewne. Informacje są podane na stronie internetowej domu rekolekcyjnego, domu pielgrzyma oraz klasztoru i sanktuarium www.karmelczerna.pl oraz na stronach karmelitańskich profili na FB.
- **Rekolekcje dla animatorów Bractwa** i ich zastępców będą **w 2019 r. w Domu Pielgrzyma w Czernej** w dniach **31 maja – 2 czerwca**. Prosimy o rezerwacje terminu i przyjazd osób odpowiedzialnych z każdej wspólnoty Bractwa i Rodziny Szkaplerznej.
- W Czernej można nabyć m.in.:
  - pięknie wydaną księgę wpisową do Rodziny i Bractwa Szkaplerznego oraz nowsze wydanie legitymacji członków Bractwa,
  - *Statut Bractwa Szkaplerznego* (z 2016 r.),
  - kolorowy plakat o szkaplerzu, folderki czarno-białe o szkaplerzu i nowe kolorowe (rozkładane) foldery o Bractwie Szkaplerznym (z miejscem na stempel lub adres wspólnoty lokalnej),
  - kwartalniki „Rodziny Szkaplerznej",
  - „Mały modlitewnik szkaplerzny" i inne książki o szkaplerzu,
  - szkaplerze zwykłe, duże brackie, haftowane, medaliki kolorowe jaśniejsze i ciemniejsze, większe i mniejsze, polskie i włoskie, zwykłe i owalne,
  - komplety szkaplerzne dla osób pragnących przyjąć szkaplerz Karmelu (szkaplerz sukienny, legitymacja przyjęcia, kartka wpisowa do Rodziny Szkaplerznej),
  - kalendarz, książki i pamiątki z sanktuarium w Czernej,

– obrazki z Matką Bożą Szkaplerzną i nadrukiem adresu moderatora prowincjalnego.

Pełną literaturę szkaplerzną zapewniają Księgarnia „Karmelitana" w Czernej i oba wydawnictwa karmelitańskie.

KSIĘGARNIA „KARMELITANA"
Klasztor Karmelitów Bosych • Czerna 79 • 32-065 Krzeszowice
tel. 505 898 554; 12 258 30 77; fax 12 282 24 18
e-mail: karmelitana@interia.pl
www.ksiegarnia.karmelczerna.pl

WYDAWNICTWO KARMELITÓW BOSYCH
ul. Z. Glogera 5 • 31-222 Kraków
tel. 12 416 85 00; fax 12 416 85 02
e-mail: wydawnictwo@wkb.krakow.pl
www.wkb-krakow.pl

WYDAWNICTWO „FLOS CARMELI”
ul. Działowa 25 • 61-747 Poznań
tel. 61 856 08 34
e-mail: wydawnictwo@floscarmeli.pl
www.floscarmeli.pl

- Informacje o wspólnotach Bractwa Szkaplerznego Prowincji Warszawskiej:

  o. Bertold Dąbkowski OCD
  moderator Bractwa Szkaplerznego Prowincji Warszawskiej
  ul. Bartosza Głowackiego 3, 81-744 Sopot
  tel. 58 551 18 81; 501 987 098
  e-mail: szkaplerz@karmelicibosi.pl;
  www.sopot.karmelicibosi.pl

  Kuria Prowincjalna Karmelitów Bosych Prowincji Warszawskiej
  ul. Racławicka 31, 02-601 Warszawa
  tel.: 22 646 47 38 fax: 22 844 18 12
  e-mail: kuria@karmelicibosi.pl;
  www.karmelicibosi.pl

- Informacje o wspólnotach Bractwa Szkaplerznego Prowincji Krakowskiej: zob. tył okładki.

Szkaplerz Karmelitański

Szkaplerz jest Szatą Maryi, przyjmujący wyrzeka się złego ducha, odnawia przyrzeczenia Chrztu świętego. Szkaplerz jest symbolem pokuty i nawrócenia.

Obietnice szkaplerzne:

- Noszący szkaplerz nie dozna ognia piekielnego po śmierci
- Dusza zostanie wybawiona z czyśćca w pierwszą sobotę po śmierci
- Ciało i dusza doświadczy pomocy i obrony przed niebezpieczeństwami
- Przyjmujący szkaplerz korzysta z dóbr duchowych całego Zakonu karmelitańskiego za życia i po śmierci

beneDeo.com